

FSLGA

Canada

clgf

இலங்கை

அரசியலில் பெண்கள்

நிமேசு தீவங்கு சேனைப்பாள

இலங்கை அரசியலில் பெண்கள்

FSLGA

இலங்கை உள்ளுராட்சி மன்றங்களின் ஒன்றியம்

இலங்கை உள்ளுராட்சி மன்றங்களின் ஒன்றியம்,
கனேடிய உயஸ்தானிகராலயம் மற்றும் பொதுநலவாய்
நாடுகளின் உள்ளுராட்சி மன்றங்களது
சங்கமத்தினால், இலங்கையின் பிரதேச அரசியலில்
பெண்களின் பங்களிப்பை 25 சதவீதமாக
அதிகரிப்பதற்காக, நாடளாவிய ரீதியில்
முன்னெடுக்கப்படும் வேலைத்திட்டங்களின் போது
பகிரந்தளிப்பதற்காகத் தயாரிக்கப்பட்ட கையேடு

FEDERATION OF SRI LANKAN LOCAL GOVERNMENT
AUTHORITIES

No. 22, Gothami Road,
Borella,
Sri Lanka

இலங்கை அரசியலில் பெண்கள்

நிமேச திவங்கர சௌநிபால
பீ.ஏ (இலங்கை பல்கலைக்கழகம்), எம்.ஏ (களனி)
திட்ட அதிகாரி (இலங்கை உள்ளுராட்சி மன்றங்களின் ஒன்றியம்)
விரிவுறையாளர் (அதிதி), இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகம்

முதல் பதிப்பு 2016

இலங்கை உள்ளுராட்சி மன்றங்களின் ஒன்றியம்
இலக்கம் 22, கோத்தமி வீதி, பொராளை, கொழும்பு
இலங்கை

அறிமுகவுரை

இலங்கை மக்கள் தொகையில் 52 சதவீதமான பெண்கள் வசித்து வருகின்ற போதிலும், சட்டத்துறையில் மாத்திரம் பெண்களின் பங்களிப்பு 5 சதவீதமான சொற்பு அளவினாலே காணப்படுகின்றனர். தெற்காசிய வலய நாடுகளிலி, எழுத்தறிவு மிக்கப் பெண்கள் உள்ள நாடாக இலங்கை காணப்படுகின்ற போதிலும், இங்கு அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பென்பது, தெற்காசிய நாடுகளில் மிகக் குறைந்தளவிலேயே காணப்படுகின்றது. இந்த 'தூரதிர்ட் நிலைமையை உணர்ந்துகொண்ட கல்வியியலாளர்கள், அறிஞர்கள், சமூக ஆர்வவர்கள் மற்றும் அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் என்பன, இலங்கை அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பை 50 சதவீதமாக அதிகரிப்பதற்கான குழலை உருவாக்குமாறு, பல காலங்களுக்கு முன்னாலே, இலங்கை அரசாங்கத்தைக் கோரியிருந்தன. பல்வேறு பேச்கவார்த்தைகள் மற்றும் இனக்கப்பாடுகளை அடுத்து, 50 சதவீதமாகக் கோரப்பட்ட அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு, 25 சதவீதம் வரை உயர்த் தொடங்கியது. இது, இலங்கைப் பெண்கள் அடைந்த வரலாற்று ரீதியான வெற்றியென்றே, எதிர்காலத்தில் பேசப்பட்டது.

50 சதவீதமான சட்ட உறுதிக்குப் பதிலாக, 25 சதவீத பெண்களின் பங்களிப்பானது, 2016ஆம் ஆண்டின் 01ஆம் இலக்க உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தல் (மறுசீரமைப்பு) சட்டத்தில் உறுதியான நிலையில், இது இலங்கைப் பெண்களுக்குக் கிடைத்த மாபெரும் சந்தர்ப்பமாகும். இதனை, சிறந்த முறையில் முகாமைத்துவப்படுத்தி, அதன் உயரிய பயனை அடைவதெவ்வாறு என்பது தொடர்பில்

கலந்துரையாடப்பட வேண்டும். பல்வேறுபட்ட அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் சுயாதீனக் குழுக்களின் கீழ், எதிர்வரும் உள்ளுராட்சி மன்றத் தேர்தல்களின் போது, 25 சதவீத பெண்களின் பங்களிப்பை எதிர்ப்பார்ப்பதற்காகவே, நாடுதழுவிய ரீதியில் பல வேலைத்திட்டங்களை முன்னெடுக்க, இலங்கை உள்ளுராட்சி மன்றங்களின் ஒன்றியம் தீர்மானித்துள்ளது.

கெனேடிய உயர்ஸ்தானிகராலயம் மற்றும் கெனேடிய நிதியத்தின் அனுசரணையில் நடத்தப்படும் இந்த வேலைத்திட்டங்களுக்கு ஒத்தாசை வழங்க, பொதுநலவாய நாடுகளின் உள்ளுராட்சிமன்ற ஒன்றியத்தின் சங்கமம் தீர்மானித்துள்ளமையை, விசேஸ்மாக நினைவுக்கு வேண்டும்.

அடிமட்டத்திலிருந்து அரசியலுக்குள் பிரவேசித்து, எதிர்கால நாட்டில் முன்னோக்கி நகரவுள்ள தெரியமிக்க பெண்களின் கருத்தியல் மற்றும் செயல்முறை அரசியல் அறிவை அதிகரிப்பதற்காக, அடிப்படை அடிக்கல்லொன்றைத் தயாரிப்பதற்கும் எதிர்காலத்தில், பெண் வேட்பாளர்களின் சந்தை மற்றும் தரத்தை மேம்படுத்துவதே, இந்த வேலைத்திட்டங்கள் மூலம் எதிர்ப்பார்க்கப்படுகிறது.

இந்த வேலைத்திட்டங்களுக்கு அமைவாக, “இலங்கை அரசியலில் பெண்கள்” எனும் இந்த கையேட்டியை வெளியிடுவதும், மேற்கண்ட எதிர்ப்பார்ப்பை பூர்த்தி செய்யும் நோக்கத்திலாகும். இலங்கை அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு, சவால்கள் மற்றும் போக்குகளை அடையாளம் காண்பதற்கான அடிப்படை விளக்கமொன்று, இங்கு உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.

அந்த அறிவைக் கொண்டு, எதிர்கால உலகைச் சுற்றுவதற்கு, தொட்டிலை ஆட்டி தாலாட்டுப் பாடிய உங்களது கைகள் தயாராக்ட்டும் என்று பிரார்த்தித்துக்கொள்கிறேன்.

ஹோமந்தி குணசேகர

தேசிய அமைப்பாளர்/ பிரதான நிறைவேற்று
அதிகாரி
இலங்கை உள்ளுராடசி மன்றங்களின் ஒன்றியம்

இலங்கை அரசியலில் பெண்கள்

ஆதி காலம் முதல், தெற்காசிய சமுதாயத்தில், பெண்கள் என்பவர்கள், தேவதைகளாக மதிக்கப்பட்ட போதிலும், தலைமைத்துவத்துக்கு மாத்திரம் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படவில்லை. இந்து மதத்தில், தாய்வழி தெய்வங்கள் வழிபட்டு வந்தமையாலேயே, பார்வதி, தூர்கை போன்ற தெய்வ வழிபாடுகள் உருவாகத் தொடங்கின. இந்த வழிபாடுகள் மூலம், ஆண்களின் பலத்தை மேலும் அதிகரித்துக் கொள்வதே எதிர்ப்பார்ப்பாக இருந்தது. அதனாலேயே, பெண்ணொருவரின் வயிற்றிலிருந்து ஆண் குழந்தையொன்று பிறப்பது, சுபம் என்று காரணம் காட்டப்பட்டது. பெண் குழந்தை பிறந்தால், அது அசுபம் என்றும் கூறப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், இலங்கைச் சமூகத்திலும், இந்தியாவின் அந்த நடைமுறையின் காற்று சற்றேனும் வீசியிருந்தது எனலாம். இருப்பினும், இந்து சமுத்திரமானது, இந்தியாவிலிருந்து இலங்கையைப் பிரித்து வைத்திருந்ததாலேயோ என்னவோ, இலங்கையில், ஆராம்பக் காலத்திலிருந்தே, இந்தியாவிலிருந்த நிலைமை, சற்றுத் தொலைவாகவே இருந்தது. பெளத்த மதத்தின் பின்புலத்தில், இலங்கைச் சமூகமானது, பெண்களுக்கு மதிப்பளித்து, உயர் அந்தஸ்தொன்றை வழங்கியிருந்தது.

இன்று, 2016 ஆகிவிட்டது. இலங்கையின் நிலைமையை ஆராய்ந்துப் பார்க்குமிடத்து, இலங்கையின் நிர்வாகத்துறையில் பெரும் பங்கு, பெண்களின் பங்களிப்பிலேயே உள்ளது என்பது தெளிவாகும். இருப்பினும், சட்டத்துறையில், பெண்களின் பங்களிப்பு மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

தற்காலத்தில், இலங்கையின் சனத்தொகை, 20.48 மில்லியனாகும். அதில், 52 சதவீதமானோர் பெண்களாவர். அவர்களில், 90.8 சதவீதத்தின் எழுதவோ அல்லது வாசிக்கவோ திறமை பெற்றுள்ளனர். தெற்காசியாவிலுள்ள ஏனைய நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து, கல்வியறிவில், இலங்கைப் பெண்களே, உயரிடத்தில் உள்ளனர்.

எவ்வாறாயினும், தேசிய அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு, அவர்களுக்கு கிடைக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் மற்றும் இடைவெளி என்பன தொடர்பில் அவதானிக்குமிடத்து, 5 சதவீதமான பெண்களே, அரசியலில் பங்களிப்பு செலுத்துகின்றனர் என்பது, வருத்தத்துக்குரிய விடயமாகும்.

இலங்கையின் நிர்வாகச் சேவை, பல்கலைக்கழகம், பாடசாலைகள், சுகாதாரச் சேவை, ஆசிரியர் சேவை உள்ளிட்ட துறைகளில், பெண்களின் பங்களிப்பே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. இருப்பினும், சமூக விதிமுறைகளின் அடிப்படையில், சட்டத்தை இயக்கும் உயரிய சேவையை நிறைவேற்றும் பணி, பெண்களுக்கு கிடைத்தத்தில்லை.

பெண்களின் அரசியல் வரலாறு

இந்திய சம்பிரதாயத்தை பின்பற்றியும், அந்நாட்டின் நடைமுறைகளைப் பின்பற்றியும் வாழ்கின்ற போதிலும், அதனை சரியான எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்த நாடாகவே இலங்கை விளங்குகின்றது. காரணம், பெண்கள் தொடர்பில், அக்காலம் முதலே, இலங்கையானது மத்தியஸ்த போக்கையே கொண்டிருந்தது. இந்திய பிராமண சமூகத்தில், பெண்கள் தொடர்பில் கடும் தீவிரப் போக்கே காணப்பட்டது. இருப்பினும், இலங்கைச் சமூகமானது, ஒருபோதும் பெண்களை அவ்வாறு எண்ணவில்லை. இலங்கை வரலாற்றுக்களிலும் அவ்வாறு குறிப்பிடப்படவில்லை. குடும்பத்திலும் சமூக அரசியலிலும், பெண்களின் பங்களிப்பு அன்று முதல் அதிகமாகவே காணப்பட்டது.

அரச நிர்வாகத்தில், பெண்கள் மிகவும் தீர்க்கமான முடிவுகளை எடுக்க வரலாறுகள் உள்ளன. அவற்றை இலகுவாகவும் கண்டுபிடித்துக்கொள்ள முடியும். மகாவம்சத்தில், இலங்கையின் முதலாவது ஆரியக் குடியேறியான விஜயன், குவேனி என்ற இராட்சத்துக் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணின் உதவியுடனேயே, அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். குவேனியின் கணவரானதை அடுத்தே, அரசரிமையை அவன் பெற்றுக்கொண்டான். குவேனியிடம் அப்போது அரச பலம் இருந்ததென்பதை, வரலாறுந்த எடுத்துக்காட்டுகிறது. இதேபோன்று, பண்டுகாபய மன்னனும், பெண்ணொருவரிடமிருந்த அரசியல் அதிகாரத்தையே, தனதாக்கிக் கொண்டான். கி.பி முன்றாம் நூற்றாண்டில், மகாபோதியுடன் இலங்கைக்கு வந்த சங்கமித்தைப்

பிக்குனியால், இலங்கையின் சமூகம், சம்பிரதாயழூர்வ மாற்றமொன்றைக் கண்டது. பெண்களால், விகாரைகள் கூட பூஜை செய்யப்பட்ட வரலாறுகளும் இலங்கைக்கு உண்டு. இலங்கைப் பெண்கள், பெளத்த துறவிகளாக மாறியமை கூட, பெண்கள் சம உரிமையைப் பெற்றமைக்கான எடுத்துக்காட்டாகும். அதிலும் நின்றுவிடாது, கி. பி 3ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில், குறித்த பெண்ணின் கணவர் என்ற பெயரில் கல்வெட்டுக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம், அந்த ஆண்களின் மனைவிமார், அதிகாரத்துடன் கூடிய உயர் அந்தஸ்தில் வாழ்ந்துள்ளார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இதன்மூலம், ஆண்களைத் தலைமைத்துவமாகக் கொண்ட குடும்பங்களைப் போன்றே, பெண்களை தலைமைத்துவமாகக் கொண்ட குடும்பங்களைப் போன்று அக்காலத்தில் இருந்துள்ளன என்பது எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. கல்யாணி ராஜ்ஜியத்தின் உரிமையைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகவே, அந்த ராஜ்ஜியத்தின் உரிமையாளரான விகாரமா தேவியை, காவன்தில்லை மன்னன், திருமணம் செய்துகொண்டான். துட்டகைமுனு மன்னனின் போர் வெற்றிக்குப் பின்னால், விகாரமா தேவியின் பலமே காணப்பட்டது என்றும் அவரின் போர்த் தந்திரங்களையே, துட்டகைமுனு மன்னன் கையாண்டான் என்றும், மகாவம்சம் கட்டிக்காட்டியுள்ளது.

அநுராதபுரத்தில், எல்லாளனின் ஆடசிக்காலத்தில், சோம் நகரில் வசித்த சோமா என்ற அரசி தொடர்பில், தாதுவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதுடன், இந்நாட்டு பிரதேச நிர்வாகத்தில் இணைந்துகொண்ட முதல் பெண் என்ற பெயரையும், அந்த அரசியே பெற்றுக்கொள்கிறார்.

அதேபோன்று, கி.பி 47இும் ஆண்டுக்கால அரசியல், பெண்களுக்கு முக்கியமானதொரு மைல் கல்லாகும். இலங்கை அரசியலானது, நிலையற்ற தன்மையை அடைந்துவரும் போது, அனுலா (கி. மு 47 - 42) என்ற அரசி, அநுராதபுரத்தின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டதுடன், தொடர்ந்து 5 வருடங்கள், அந்த ஆட்சியில் இருந்தார்.

பொலன்னறுவைக்	காலத்தில்,	முதலாவது
விஜயபாகு மன்னனின்	(கி.பி - 1055	1110)
சகோதரியான தலைமையில்,	இளவரசி	மித்ரா
தோன்றியதுடன், அவர்களே, ரோஹன குடியரசை ஆட்சி செய்தனர். பிற்காலத்தில், மகா பராக்கிரமபாகு (கி.பி 1153 - 1186) மன்னனின் மாமியான சுகலா தேவி, அதிக அதிகாரம் கொண்ட பெண் அரசியல் தலைவியாக ஆட்சிப் பீடம் ஏறியதுடன், அவர், தலதா மாளிகையைக் கூட தன்வசப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார் என்று, மகாவும்சம் கூறுகின்றது. மகா பராக்கிரமபாகு மன்னனுக்குப் பின்னர், கீர்த்தி ஸ்ரீ நிச்சங்கமல்ல மக்கனின் (கி.பி 1187- 1196) காலப்பகுதியில் உருவாக்கப்பட்ட கல்பொத்த சீலா ஆவணத்தில், பெண்களுக்காக, ஆட்சியில் காணப்படவேண்டிய பாதுகாப்பு நடைமுறைகள் தொடர்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நிச்சங்கமல்ல மன்னனின் பின்னர், அவரது மனைவியான கல்யாணவதி என்ற அரசியே, ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பெற்றார் என்றும், அவர் தொடர்ந்து 6 வருடங்கள் பொலன்னறுவையை ஆட்சி செய்தார் என்றும், அதன் பின்னர் மகா பராக்கிரமபாகு மன்னனின் மனைவியான அரசி லீலாவதி, தொடர்ந்து முன்று முறை, அந்தக் குடியரசை தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு, 5 வருடங்கள் ஆட்சியில் இருந்தார் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.		

இவ்வாறாக, பொலன்னறுவைக் காலத்தில் கூட, இலங்கை அரசியலுக்கு பெண்களின் பங்களிப்பு வழங்கப்பட்டிருந்தது என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன், 14ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில், கம்பளை இராச்சியத்திலும், பெண்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஹென்கந்த பிசோபண்டார, யட்டிகல்லூலுவே பிசோபண்டார, சிட்டினத்த பிசோபண்டார, துனுமாலே பிசோபண்டார ஆகியோர், பிரதேச அரசியலுக்கு தலைமைத்துவம் நல்கி வந்ததுடன், அவர்களின் உயிரிழந்ததன் பின்னர், அவர்களை தெய்வங்களாக வழிபட்ட அளவுக்கு, அந்தப் பெண்களின் அரசியல் தலைமைத்துவம் காணப்பட்டுள்ளது.

கண்டி இராச்சியத்தில், இந்துக்களின் வலியுறுத்தல்கள் அதிகமாகக் காணப்பட்டதன் காரணமாக, ஆண்வாதம் அங்கு அதிகமாகப் பரவிக் காணப்பட்டது. இருப்பினும், செனரத் மன்னனினால் (கி.பி 1604 - 1635) ரந்தெனிவெல யுத்தத்தின் போது விசேட திறமைகள் காணப்பிக்கப்பட்டு, பின்னர் எதன்டுவாலே வளவுவயின் மெனிக்கே ஒருவருக்கு, தலைவர் மற்றும் மாவட்டத் தலைமைத்துவப் பதவியொன்றை வழங்கி, எதன்டுவாலே தீசா மெதின்தா என்று பெயர் சூட்டினார்.

இவ்வாறு நோக்கப்படுமிடத்து, இலங்கை அரசியலில், தேசிய ரீதியிலிருந்து பிரதேச ரீதியில் வரை, பெண்களின் தலைமைத்துவம் வியாபித்துக் காணப்பட்டதை கண்டறியலாம். வரலாற்றில், பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், பெண்களின் அரசியல் தலைமைத்துவம், ஆட்சிப்பீடும் ஏறியுள்ள போதிலும், ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக் காலத்தில், பெண்களின் அரசியல், கரண்டப்பட்டிருந்ததாக கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

சமகால அரசியலில் பெண்கள்

இலங்கையில், விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே, குடும்பம் என்ற சமூக கட்டமைப்பு அமைந்திருந்தது. அதிலேயே, அவர்களின் வருமான நிலைமையும் அடங்கியிருந்தது. அதற்குள், பெண்களின் பொறுப்புகள், கடமைகள் மற்றும் உரிமைகள் தொடர்பான சிந்தனைகள், விவசாயப் பொருளாதார நலன்கள் அடங்கியிருந்தன. பிற்காலத்தில், இந்தப் பொருளாதார முறைமை சீர்குலைந்து, தொழிற்றுகைகள் மீது நம்பிக்கை கொள்ளும் சந்தைப் பொருளாதாரம் உருவாகத் தொடங்கியது. இதனால், வீட்டு வேலைகளுக்கு மாத்திரமே வரையறுக்கப்பட்டிருந்த பெண்கள், வீட்டை வீட்டு வெளியேறி, பொருளாதாரத்தை ஈட்டும் நடவடிக்கைகளில் பங்குபற்றுத் தொடங்கினர். இருப்பினும், பெண்ணுக்கான வேலைகள் அதிகரிக்கப்பட்டனவே தவிர, அவருக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த கடமைகள், பொறுப்புகள் மற்றும் குடும்ப நடவடிக்கைகளுக்கே, அவரால் அதிக காலம் ஒதுக்கப்பட வேண்டிய நிலைமை காணப்பட்டது. குடும்பத்துக்கான அதிக நேரத்தை ஒதுக்கவேண்டி இருந்ததால், அவரால், சுதந்திரமான நபராக, சமூகத்துக்குள் நடமாடக்கூடிய வாய்ப்பு இழக்கப்பட்டிருந்தது.

இலங்கைச் சமூகத்தில்,	பெண்களுக்கு
விசேட இடமொன்று உண்டு.	விசேடமாக,
குடும்பத்துக்குள், அனைத்து	உரிமைகளும்
பெண்களைசே சார்ந்துள்ளது.	பெண்ணுக்குள்ள
அதியுன்னதமான தாய்மை, எமது	கலாசாரத்தையும்
சமூகத்தையும்,	உயர்நிலைக்கு
கொண்டுசென்றுள்ளது.	பெண்களின் இலங்கைப்

தாய்மைக்கு, பெரும் மதிப்பு உள்ளது. அதற்குள்ளேயே, பெண்ணின் சகல கதாபாத்திரங்களும் அடங்குகின்றன.

எந்தவொரு நாட்டைச் சேர்ந்த பிரஜையோருவரும், ஆண் - பெண் என்ற இரு தரப்புக்கும் பொதுவானவராகிறார். சமூகத்தின் ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் அபிவிருத்திக்காக, இவ்விரு தரப்பினரிடமிருந்தும் ஒத்துழைப்பு தேவைப்படுகிறது. இருப்பினும், நடைமுறைச் செயற்பாடுகளில், ஆண்களுக்கு சமமாகச் செயற்படக்கூடிய பங்களிப்பொன்று இருக்க வேண்டும். இலங்கையின் அரசியல் வரலாறு தொடர்பில் ஆய்வு செய்து பார்க்குமிடத்து, அதில், பெண்களின் பங்களிப்பு மிகச் சிறிதளவிலேயே காணப்பட்டது. 1931ஆம் ஆண்டில், முதன்முறையாக வாக்குரிமையைக் கூட, பாரியதொரு போராட்டத்துக்கு மத்தியிலேயே, பெண்கள் பெற்றுக்கொண்டனர். பாரிய போராட்டத்துக்கு மத்தியில் அந்த உரிமை பெறப்பட்டு 85 வருடங்கள் ஆகின்ற போதிலும், பெண்களின் அரசியல் செயற்பாடுகள் தொடர்பில், திருப்திபட்டுக்கொள்ள முடியவில்லை.

இருப்பினும், இன்றைய காலகட்டத்தில், அடிமட்ட அரசியல் செயற்பாடுகளில், அதாவது தேர்தல் நடவடிக்கைகள், தேர்தல் போராட்டங்கள், கட்சித் தலைமைத்துவம், பெண்களின் கீழான அதிகாரசபைகள் ஆகியவற்றில், விசேஷமாக தெரியும் வகையிலான பெண்களின் பங்களிப்பைக் காணக்கிடைக்கிறது. இருப்பினும், கட்சிக்குள் தீர்மானங்களை எடுக்கக்கூடிய விழுக்கொள்று, பெண்களுக்கு மிகச் சொற்பமாகவே காணப்படுகின்றது. அதேபோன்று, நாட்டின் கொள்கைகளைம் தயாரித்தல் மற்றும் தீர்மானங்களை எடுத்தல் பொன்ற துறைகள்

அடங்கிய அரசியல் செயற்பாடுகளில், பெண்களின் பங்களிப்பு மிகக் குறைவாகும். ஆன்-பெண் என்ற அடிப்படையில், சமூகக் கலாசாரத்தினால், பெண்களுக்கு காட்டப்படும் வேறுபாடுகள் காரணமாக, அந்த உரிமைகள் இழக்கப்பட்டுள்ளன.

எவ்வாறாயினும், தந்போது காணப்படும் நிலைமையை அவதானிக்குமிடத்து, 85 வருடகாலத்தில், அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு அபிவிருத்தி அடையவில்லை என்றே கூறலாம். இது, கணிசமான சமூக அபிவிருத்திக்கு, பாரிய தடையாகவே காணப்படுகின்றது. எந்தவொரு நாட்டினதும், அரசியல் முறைமைகள் மிகவும் வெற்றியளிக்க வேண்டுமாயின், அனைத்துத் தரப்பினரின் பங்களிப்பு அத்தியாவசியமாகும். இருப்பினும், இங்கு அவ்வாறான நிலைமையொன்று இல்லை. அவ்வாறு காணப்படாமைக்கு, சமூகம், கலாசாரம், பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல் போன்ற பல காரணங்கள், தடையாள உள்ளன.

பெண்களுக்கு அரசியல் உரிமை வழங்கல்

புரித்தானியரின் ஆட்சிக் காலத்தில், அதாவது 1910ஆம் ஆண்டுக் காலத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட மெக்கலம் அரசியலமைப்பு யோசனையின் போது, வரையறுக்கப்பட்ட வாக்குரிமையே, இலங்கையர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. நன்றாக ஆங்கிலம் தெரிந்த மற்றும் பொருளாதார ரீதியில் உயர்ந்தவர்களுக்கே, இந்த வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. அது, 4 சதவீதமான, அதாவது 118,000 பேருக்கே, அந்த உரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும், அதற்குள் பெண்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

பெண்களுக்கான வாக்குரிமைப் போராட்டம், அங்கிருந்தே உருப்பெறுத் தொடங்கியது. விசேடமாக, தொழிலாளர் கட்சியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய ஏ.ஏ.குணசிங்க என்பவர், இந்த வேலைத்திட்டத்துக்கு தலைமைத்துவம் வகித்தாலர். ஆண் - பெண் வேறுபாடுகளின்றி, கல்வி மற்றும் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல், வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்று இடதுசாரி அமைப்பொன்றினால், பாரிய வேலைத்திட்டமொன்று முன்னெடுக்கப்பட்டிருந்தது. 1919ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில், இலங்கை தேசியச் சங்கத்தில் கூட, இது தொடர்பான பேசுவார்த்தைகள் இடம்பெற்ற போதிலும் இங்கை தேசிய சங்கத்தினால், அதற்கான வலியுறுத்தல் வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

பெண்களுக்கான	வாக்குரிமையைப்
பெற்றுக்கொள்வதற்காக	உருவாக்கப்பட்ட முதலாவது
அமைப்பு, இதிலிருந்தே உருவாக்த் தொடங்கியது. அது,	
“மல்லிகா குலங்கள் சமித்திய” என்று பெயர் பெற்றது.	
பெண்களுக்கான	வாக்குரிமைப் போராட்டத்தில்

கலந்துகொள்ளுமாறு, 1925ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில், மேற்படி அமைப்பினால், இலங்கை தேசிய சங்கத்திடம் கோரிக்கையொன்று முன்வைக்கப்பட்டது. இருப்பினும், அந்தக் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டது. பெண்களுக்குட், கீழ் மட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்று, பணக்கார அரசியல் தலைமைத்துவம் விரும்பவில்லை. இதனால், மல்லிகா குலங்கள் சமித்தியின் வேலைத்திட்டங்கள், தோல்வி கண்டன.

இதற்கிடைப்பட்ட காலத்தில், அரசியல் தலைமைகள் மற்றும் பணக்கார குடும்பங்களிலிருந்த பெண்கள், அரசியல் உரிமையை வென்றெடுப்பதற்காக, அணிதிரண்டிருந்தனர். மத்தியதரக குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள், விசேடமாக, தொழிற்றுறைகளில் ஈடுபட்ட பெண்கள், முக்கிய ஆண் அரசியல்வாதிகளின் மனைவிமார் மற்றும் அவர்களின் உறவுமுறைப் பெண்கள் இணைந்து, 1927ஆம் ஆண்டில் “காந்தா சமதன சங்கமய” (மகளிர் கூட்டுறவு சங்கம) உருவாக்கப்பட்டது.

இதற்கு பல மட்டங்களிலிருந்தும் எதிர்ப்புகள் கிளம்பின. எவ்வாறாயினும், 1928இல், பொன்னமுர் ஆணைக்குமுலின் முன் முன்னிலையான மேற்படி சங்கம், அரசியலமைப்புத் திருத்தமொன்றை மேற்கொண்டு, பெண்களும் வாக்களிக்கும் சந்தர்ப்பத்தை வழங்குங்கள் என்று, கோரிக்கை விடுத்தது. அச்சங்கத்தின் தலைவியாக இருந்த அக்னஸ் டி சில்வாவே, இந்தக் கோரிக்கையை முன்வைத்தார் என்று கூறப்படுகிறது.

“மதம் தொடர்பான யுத்தமோன்றுக்காகவே நாம் சென்றோம். தோட்டங்களில் வேலைபார்க்கும் இந்தியத் தொழிலாளர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்க விரும்புகின்றீர்களா? என்று, தலைவர் டொனமூர், எங்களிடம் கேள்வி எழுப்பினார். அவர்களும் பெண்களில்லையா என்று, நான் திரும்பிக் கேட்டேன். எனக்குத் தேவை, அனைத்துப் பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை கிடைக்க வேண்டும். அதுவே என்னுடைய நோக்கமாக இருந்தது” (ஜோர்ஜ், ஜேன் ரசல் 1982)

எவ்வாறாயினும், 1931ஆம் ஆண்டில், பெண்களுக்கும் சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்படும் என்று, டொனமூர் அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தில் அறிவிக்கப்பட்டது. புதிய அரசியலமைப்பின் கீழ் நடத்தப்பட்ட 1931ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், முன்று பெண்கள் முன்னிலையாகினர். 1931ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சபைக்கு, அவர்களில் இருவர் தெரிவு செய்யப்பட்டு, மக்கள் பிரதிநிதிகளாக வரம் பெற்றனர்.

தொழில் ரீதியில் வைத்தியராகவிருந்த தேசும் சரவணமுத்து, கொழும்பு மாவட்டத்தில் போட்டியிட்டு, ராஜ மந்திரிச் சபைக்குத் தெரிவானார். இரத்தினபுரி மாவட்டத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய, எட்லின் மொலமுரே என்ற பெண், தெரிவானார். இவர், முன்னாள் சபாநாயகரான பிரான்சிஸ் மொலமுரேயின் மகளாவார்.

இரண்டாவது ராஜ்ய மந்திரிச் சபைக்கான தேர்தல், 1936ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்றது. இதிலும் முன்று பெண்கள் போட்டியிட்டனர். அதில், வடகொழும்பு ஆசனத்தில் போட்டியிட்ட தேசும் சரவணமுத்து மாத்திரமே வெற்றிபெற்றார். அவரே, தேர்தலொன்றில்

வெற்றிபெற்று மந்திரிச் சபைக்குத் தெரிவான முதலாவது பெண்ணாவார்.

ராஜ்ய மந்திரிச் சபையின் பின்னர், 1947ஆம் ஆண்டில், பிரதிநிதித்துவ மந்திரிச் சபைத் தேர்தலிலும், மூன்று பெண்கள் முன்னிலையாகினர். சோல்பரி முறையின் கீழ் நடத்தப்பட்ட இந்த மந்திரிச் சபைத் தேர்தலில், மத்திய கொழும்புக்கு அயேசா ரவுப் என்பவரும், கிரிஸ்லவுக்கு பளோரன்ஸ் சேனாநாயக்கவும் பலபிடியவுக்கு ஸ்ரீமதி அபயகுணவர்தனவும் போட்டியிட்டனர். இருப்பினும், தனது ஆசனத்தில் வெற்றிபெற்று, ஆட்சிக்கு வர்க்கடிய நிலைமை, பளோரன்ஸ் சேனாநாயக்கவுக்கு இருந்தது. அந்த வகையில், பாராளுமன்றத்துக்கு தெரிவான முதல் பெண் என்ற பெயரை, பளோரன்ஸ் சேனாநாயக்க அடைந்துகொண்டார்.

முதலாவது முடிவடைவதற்குள்,	பாராளுமன்றக் மேலுமிரு	காலம் பெண்கள்,
நாடாளுமன்றத்துக்கு ஆசனத்தை இழந்த குணவர்தனவும் தொகுதியில் குசமா	தெரிவாகினர். அவிசாவளை இருந்ததுக்குப் பதிலாக,	அவிசாவளை இடைக்காலத் தமரா இலங்கரத்னவும்
தேர்தலில் வெற்றிபெற்று, நாடாளுமன்றம்	போட்டியிட்ட கண்டி	சென்றனர்.

1952 பொதுத் தேர்தலில், பன்னிரண்டு பெண்கள், தேர்தலில் பங்களிப்பு நல்கிய போதிலும், அவிசாவளைத் தொகுதியில் குசமா குணவர்தன, அக்குரஸ்சயில் டொரீன் விக்கிரமசிங்க ஆகிய இருவர் மாத்திரமே வெற்றிபெற்றனர். குசமா குணவர்தன, பிலிப் குணவர்தனவின் மனைவியாவார். டொரீன் விக்கிரமசிங்க,

டாக்டர் எஸ்.ஏ.விக்கிரமசிங்கவின் மனைவியாவார். குசமா குணவர்தனவுடன் இணைந்து ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியில் போட்டியிட்டு தோல்வியுற்ற க்ளோடா ஜயகுரிய, சென்ட்சபை உறுப்பினராக மாத்திரம் காணப்பட்டார்.

1956ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், 5 பெண்கள் போட்டியிட்டதுடன், அவர்களில் நால்வர் வெற்றிபெற்றனர். பெண்ணொருவர் அமைச்சுப் பதவியோன்றைப் பெற்ற வரலாறு, இந்தத் தேர்தலிலேயே இடம்பெற்றது. மீரிகம தொகுதியில் வெற்றிபெற்ற விமலா விஜயவர்தன, இலங்கையின் முதலாவது சுகாதார அமைச்சராகினார். அந்தத் தேர்தலில், கொழும்பு வடக்கும் தொகுதியில் போட்டியிட்ட விவியன் குணவர்தன, அவிசிசாவளை தொகுதியில் க்ளோடா ஜயகுரிய, மீரிகமையில் விமலா விஜயவர்தன மற்றும் கிரிஸ்லையில் குசமா குணவர்தன ஆகியோரே, இந்தத் தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற பெண்களாவர்.

1956ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், வெலிமடை தொகுதிக்குத் தெரிவான கே.எம்.பி.ராஜரத்னவின் ஆசனம், தேர்தல் மனுவொன்றின் மூலம் இழக்கப்பட்டதை அடுத்து, அங்கு இடம்பெற்ற இடைக்காலத் தேர்தலில், அவரது மனைவியான குசமா ராஜரதன் வெற்றிபெற்றார்.

1956 செப்டெம்பர் 25ஆம் திகதி, பிரதமர் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.ஐ.பண்டாரநாயக்க கொலை செய்யப்பட்ட பின்னர், சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க, நாடாஞ்சமன்ற உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டார். பிற்காலத்தில் அவர், இந்நாட்டின் முதலாவது பெண் பிரதமரானார். பெண்ணொருவர் பிரதமராகி, இலங்கை அரசியல் பலம்பெரும் போது, சென்ட் சபையின் உப தலைவர் பதவியை அட்லின் மொலமுரே என்ற பெண்ணே

வகித்தார். அப்போது, அந்தச் சபையின் உறுப்பினராக, எம்லிந்த சொய்சா பதவி வகித்தார்.

தொட்டிலிகளைத் தாலாட்டிக்கொண்டிருந்த கைகள், அரசியலை ஆட்டிப்படைத்த முதலாவது உலக சந்தர்ப்பம் இதுவாகும். இலங்கை அரசியலில் பாரிய மைல்கல்லாக விளங்கிய சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவின் பதவி, வரலாற்றில் இடம்பிடித்தது. ஏதற்கும் அடிப்பிணியாத நிலையில், இராஜத் துரோக சூழ்சிக்கும் பல்வேறு போராட்டங்களுக்கும் முகங்கொடுக்கும் நிலைமையை, அவர் எதிர்க்கொண்ட அவர், தன்னுடைய மரணம் வரையில், அரசியலில் தலைவியாகவே திகழ்ந்தார். அவர், இலங்கை அரசியலில் மூன்று முறை பிரதமராகப் பதவி வகித்தவராவார். 1960 அரசியலமைப்புத் தேர்தலிலும் மூன்று பெண்கள் வெற்றிபெற்றனர். தெஹிழவிட்ட தொகுதியில் சோமா விக்கிரமநாயக்க, கலிகமுவவில் விமலா கன்னங்கர, ஊவா பரணகமவில் குசமா ராஜரத்ன ஆகியோரே, இவ்வாறு வெற்றிபெற்று, அரசியலமைப்புச் சபையின் உறுப்பினர்களாகத் தெரிவாகினர்.

1960இல் நிறுவப்பட்ட டட்லி சேனாநாயக்காவின் நான்காவது பாராஞ்மன்றம், 33க்கு வரையறுக்கப்பட்டது. 1960இன் ஜூலை மாதத்தில், மற்றுமொறு தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. அந்தத் தேர்தலில் போட்டியிட, நான்கு பெண்கள் முன்னிலையாகினர். குசமா ராஜரத்ன, விமலா கன்னங்கர, சோமா கன்னங்கர, விவியன் குணவர்தன ஆகியோரே, அவர்களாவர். அந்தத் தேர்தலில், தெஹிழவிட்டயில் போட்டியிட்ட சோமா விக்கிரமநாயக்க மற்றும் ஊவா பரணகமவில் போட்டியிட்ட குசமா ராஜரத்ன ஆகிய இருவரும் மாத்திரமே வெற்றிபெற்றனர். எவ்வாறாயினும், பொராஞ்மன்ற

உறுப்பினராக இருந்த டப்ஸிடீ.ஏ.ஏ சில்வா உயிரிழந்ததை அடுத்து நடத்தப்பட்ட இடைக்காலத் தேர்தலில், விவியன் குணவர்தன வெற்றிபெற்றார். அதன்பின்னர் அவருக்கு, உள்ளநாட்சிமன்ற மற்றும் உள்ளநாட்டிலுவல்கள் பிரதியமைச்சுப் பதவி கிட்டியது.

1965இல் நடைபெற்ற ஆழாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும், நான்கு பெண்கள் போட்டியிட்டனர். சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க, அத்தனகல்ல தேர்தல் தொகுதியில் போட்டியிட்டு, வரலாற்றுச் தலையிலான வாக்குகளைப் பெற்று, பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவானார். மீரிகமையிலிருந்து சிலவா ஒபேசேகர, பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவாகியுள்ளதுடன், அந்த பாராளுமன்றக் காலம் நிறைவடைவதற்குள், மேலும் இரு பெண்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாகத் தெரிவாகி, சபைக்குச் சென்றனர். பலாங்கொடையிலிருந்து மல்லிகா ரத்வத்த மற்றும் தொடம்கஸ்லந்தையிலிருந்து லெட்டீசியா ராஜபக்ச ஆகியோரே, இவ்வாறு தெரிவானவர்களாவர்.

1970இல் நடைபெற்ற ஏழாவது நாடாளுமன்றத்துக்கும், நான்கு பெண்கள் தெரிவாகினர். அவர்களில், அத்தனகல்லையிலிருந்து சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க, மீரிகமையிலிருந்து சிலவா ஒபேசேகர, கலகெதரவிலிருந்து தமரா குமாரி இலங்கரத்ன மற்றும் பொரளையிலிருந்து குசலா அபேவர்தன ஆகியோரே, இவ்வாறு தெரிவாகினர். அத்தனகல்லையிலிருந்து தெரிவான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க, இரண்டாவது முறையாகவும், இலங்கையின் பிரதமராகப் பதவியேற்றார்.

1977ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலிலும், நான்கு பெண்கள் வெற்றிபெற்றனர். அத்தனகல்லையிலிருந்து சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க, வலபன்னையிலிருந்து ரேணுகா ஹேரத், வாரியபொலையிலிருந்து பியசீலி ரத்நாயக்க மற்றும் கலிகமுவலிருந்து விமலா கன்னங்கர ஆகியோரே, இவ்வாறு வெற்றியீட்டினர்.

1989இல் நடைபெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலின் போது, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலிருந்து 6 பெண்கள், பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவாகினர். ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியிலிருந்து நான்கு பேரும், இத்தேர்தலின் போது தெரிவாகி, பாராளுமன்றம் சென்றனர். ஐ.தே.க.விலிருந்து சுனேத்திரா ரணசிங்க, ரேணுகா ஹேரத், அமரா பியசீலி ரத்நாயக்க, ரசோ மனோஹரி புலேந்திரம், சந்திரா கருணாரதன் மற்றும் சுஜாதா தர்மவரதன் ஆகியோரும் ச.க.விலிருந்து சிறிமாவோ பண்டாரசாயக்க, சுமித்ரா பிரியங்கனி அபேவீர், குணவதி திசாநாயக்க மற்றும் ஹேமா ரத்நாயக்க ஆகியோர், பாராளுமன்ற உருப்புரிமையைப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

1994ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற 10ஆவது பாராளுமன்றத் தேர்தலில், இந்நாட்டின் இரண்டாவது பிரதமர் உருவாகினார். அவர், சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க ஆவார். இந்நாட்டில் மாத்திரமல்ல, உலக நாடுகளிலேயே, இரு பிரதமர்களின் மகள் என்ற பெருமையும் சந்திரிகாவுக்கு உண்டு. அவர், இலங்கையில் 10ஆவது பாராளுமன்றத்தின் பிரதமரானார். அவரது தாயாரான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க, இந்நாட்டின் ஜந்தாவது பாராளுமன்றத்தின் பிரதமரானமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையில் பத்தாவது பாரானுமன்றத்துக்காக, சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க (அத்தனகல்ல), ஸ்ரீமதி அத்துலத்முதலி (இரத்மலானை), சுமேதா ஜூயசேன (மொனராகலை), சுமித்ரா பிரியங்கனி அபேவீர (களுத்துறை), ஹேமா ரத்நாயக்க (பதுளை), நிருபமா ராஜபக்ச (முல்கிரிகல்), ரேணுகா ஹேரத் (வலப்பனை), சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க (அத்தனகல்ல) மற்றும் பலித்ரா வன்னியாரச்சி (கலவான்) போன்ற பெண்கள், பொதுத் தேர்தலில் வெற்றியீட்டினர்.

1994ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், வெற்றியீட்டிய சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்கவே, இதுவரை இலங்கையில் அதிக விருப்பு வாக்குகளைப் பெற்று, கமட்பஹா மாவட்டத்திலிருந்து பாரானுமன்றத்துக்கு தெரிவானவராவார். அவர், 464,588 வாக்குகளைப் பெற்றிருந்தார். இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில், பொதுமக்களின் அதிக வரப்பிரசாதங்களைப் பெற்று, ஆட்சி அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்த இரு பெண்களாக, சந்திரிக பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்கவும் அவரது தாயாரான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்கவும் திகழ்கின்றனர்.

முறையான அரசியல் வரலாற்றில், இரண்டு வருடக் காலத்துக்குள், மேல் மாகாண முதலமைச்சராகவும் நாட்டின் பிரதமராகவும் தெரிவான சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க, முன்னர் பெற்ற வாக்குகளை விட அதிகமான வாக்குகளைப் பெற்று, இந்த நாட்டின் நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதியானார். உலக நாடுகளில், முதல் பெண் பிரதமர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்ற சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க, இதன்போது இந்நாட்டின் முன்றாவது முறையாகவும் பிரதமரானார். அவர், இரண்டு முறைகள்,

எதிர்க்கட்சித் தலைவியாகவும் செயற்பட்டார். இவ்விரு பெண்களின் செயற்பாடுகள் தொடர்பில் அவதானிக்குமிடத்து, அரசியலில் நீடித்திருந்த பெண்களின் பங்களிப்பு தொடர்பான கருத்துக்கு வலிமை சேர்த்தவர்களாகவே இவர்கள் விளங்குகின்றனர்.

1994இும் ஆண்டில் இடம்பெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலின் போது, கொசந்திரபண்டாரநாயக்குமாரதுங்கவுடன் பொட்டியிட்ட காமினி திசாநாயக்கவின் மரணத்தை அடுத்து, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் மாபெரும் குழுமமொன்றைச் சுமக்கவேண்டிய பொறுப்பு, அவரது மனைவியான ஸ்ரீமா திசாநாயகவுக்கு ஏற்பட்டது. இவரை, இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் விசேடத்துவம் பெற்ற பெண் அரசியல்வாதி என்று கூறினால் மிகையாகாது.

1931 முதல், இன்று வரை, அனைத்துப் பாராளுமன்றங்களிலும், பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் கட்டாயம் இருந்துள்ளது என்றாலும், அது சாதகமான அல்லது வெற்றிகரமான அளவில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தேர்தல்கள்	தேர்தல் வேட்பாளர்கள்		
	மொத்தம்	பெண்கள்	சதவீதம்
1947	361	3	0.8
1952	303	9	3.0
1956	249	5	2.0
1960 மார்ச்	899	16	1.8
1960 ஜூலை	393	5	1.3
1965	495	12	2.4
1970	441	14	3.2
1977	756	14	1.9

தேர்தல்/ பாராளுமன்றம்	மொத்த பிரதிநிதித்துவம்	பேண்களின் பங்களிப்பு	சதவீதம்
1947	101	3	3.0
1952	101	2	2.0
1956	101	4	4.0
1960 மார்ச்	157	3	1.9
1960 ஜூலை	157	3	1.9
1965	157	6	3.8
1970	157	6	3.8
1977	168	11	6.5
1989	225	13	5.8
1994	225	12	5.3
2000	225	9	4.0
2001	225	10	4.4
2004	225	13	5.8

இலங்கை அரசியலில் பெண்கள் பற்றிக் கதைக்கும் போது, அவதானம் செலுத்தவேண்டிய ஒரு விடயம் உள்ளது. இந்தப் பெண்களின் பங்களிப்பான், அனைத்து இனங்களையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்க வேண்டும் என்பதே, அவ்விடயமாகும். இலங்கையின் 13ஆவது பாராளுமன்றத்தில் தமிழ், முஸ்லிம் மற்றும் சிங்களவர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய உறுப்பினர்கள் தெரிவாகியிருந்தமை விசேட அம்சமாகும். 1931 முதல் 2009ஆம் அண்டு வரையான 78 வருடங்களில், இலங்கை அரசியல் வரலாற்றை அவதானிக்கும் போது, இன்றீதியில் நல்லதோர் பங்களிப்பு இருந்ததென, மகிழ்ச்சியடையக் கூடிய வகையில், நிலைமை காணப்படவில்லை. இதுவரையில் பாராளுமன்றத்துக்கு தெரிவானவர்களில் பெரும்பாலான பெண்கள், பிரபுக்கள் அல்லது பிரபலம் பெற்ற குடும்பங்களிலிருந்தே வந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர். விசேடமாக,

1970களில், இந்த இலட்சணங்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்ததுடன், சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர், அரசியல் களத்தில் குதித்த பெண்களில் பெருமளவானோர், தொழிற்சங்கங்கள் அல்லது உள்ளூராட்சிமன்றத் தேர்தல்களுடன் தொடர்புபட்ட அரசியல் அனுபவமிக்கவர்களாகவே காணப்பட்டனர். அத்துடன், இலங்கை பாராஞ்மன்றத்தில் அங்கத்துவம் பெற்ற பெண்களுக்குப் பொதுவானதாக, ஒரு காரணம் இருந்தது. அதாவது, அவர்களுடைய தந்தை, சகோதரன் அல்லது கணவர் ஆகியோரில் எவ்வளவும், அரசியல் துறையில் பரிசும் பெற்ற அல்லது, அரசியலில் பங்குதாரராக இருந்தமையே, அப்பெண்களும் அரசியல் களத்தில் குதிக்கக் காரணமாகியிருந்தது எனலாம்.

இலங்கையின் ஆரம்பகாலத் தேர்தல்கள் தொடர்பில் ஆய்வொன்றைச் செய்து பார்ப்போமேயானால், கொம்மியூனிஸ்ட் கட்சி, வங்கா சமசமாஜக் கட்சி போன்ற இடதுசாரிக் கட்சிகள் ஊடாக, பெருமளவான பெண்கள், அரசியலில் குதித்தனர் எனலாம். இருப்பினும், 1970களின் பின்னர், இந்த நிலைமை மாற்றம்கண்டு, வலதுசாரி கட்சிகளுக்குள், பெண்களின் ஈடுபாடு அதிகமாகக் காணப்பட்டது. தற்போதுள்ள அரசியல் நிலைமையில், பெண்களிக் பங்களிப்பு மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. பெண் வேட்பாளர்களை நிலைநிறுத்துவதிலும், அதிகளவு அக்கறை காணப்படுவதில்லை. இதனால், பெண்களின் பங்களிப்பும் குறைவடைந்துள்ளது. 1947 - 1994 வரையான காலப்பகுதியில், ஒவ்வொரு தேர்தலின் போதும், ஒரு கட்சியின் ஒரு பெண் வேட்பாளர் என்ற ரீதியில் பாராஞ்மன்றத் தேர்தல்களின் போது, சுமார் 10 வேட்பாளர்களுக்கும் குறைந்தளவிலான வேட்பாளர்களே முன்னிறுத்தப்பட்டுள்ளனர். 1994லும் ஆண்டுத் தேர்தலின்

போது தான் அதிகளவான பெண் வேட்பாளர்கள் அதாவது, 17 வேட்பாளர்களை களத்தில் இறக்கிய ஒரே கட்சி, ஸ்ரீ ஸங்கா முற்போக்கு முன்னணியாகும். இந்தத் தேர்தல் வரலாற்றில், 2004இும் ஆண்டுத் தேர்தல் நடைபெறுவதற்கு முன்னர், ஒரு கட்சியிலிருந்து பெருமளவு பெண் வேட்பாளர்கள் களத்திலிறக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பமாக, அதனைக் காணலாம்.

இலங்கைப் பெண்களின் சமூக, பொருளாதார மற்றும் கல்வி மட்டம், பெருமளவில் வளர்ச்சி கண்டுள்ள அதேவேளை, தேர்தல்களின் போது, தங்களது வாக்குரிமைகளைப் பயன்படுத்துவதில், பெண்கள் காட்டும் அக்கறை, தேர்தல்களில் தாங்களும் பங்களிப்பு நல்க வேண்டும் என்பதில் அக்கறை காட்டுவதில்லை. இலங்கைப் பெண்கள், வாக்களிப்பாளர்களாகவும் தேர்தல் பிரசாரங்களில் ஈடுபெறவர்களாகவும் கட்சியின் செயற்பாட்டாளர்களாகவும் சிலவேளைகளில் அதைவிட மேலதிகமாகவே தேர்தல் நடவடிக்கைகளின் போது ஈடுபெறுவதுண்டு. ஆனால் அந்த ஈடுபாடு, அரசியலின் மேல்மட்டச் செயற்பாடுகளில் காணப்படுவதோ அல்லது வேட்பாளர்காளப் போட்டியிடுவதற்கோ காணப்படுவதில்லை. இந்த நிலைமையை மாற்றியமைத்து நல்ல நிலைமையில் செயற்படுவதற்காக, சட்டரீதியில் பெண்களுக்கான அரசியல் உரிமைகள் வழங்கப்படல் வேண்டும்.

பெண்களுக்கு,	சம	உரிமையை
அனுபவிக்கக்கூடிய சூழலொன்றை உருவாக்குவதற்குத்		
தேவையான ஏனைய துறைகளிலும், உரிமைகள்		
கிடைக்கப்பெற வேண்டும். இலங்கைப் பெண்கள்,		
அரசியலுக்கு வருவதற்கு, விசேஷமாக வேப்புமனுத்		
தாக்கல், தேர்தல் போட்டிகளை வெற்றிகரமாக		

மேற்கொண்டுச் செல்வதற்கு, ஆணை விட மிகவும் அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்ற வேண்டியுள்ளது. ஆவ்வாறு அவர் பாராளுமன்றத்துக்கு தெரிவு செய்யப்படும் போது, ஆணை விட பாரிய பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்க நேரிடுகிறது.

பெண்களின் அரசியல் பிரவேசத்துக்கு இடையூராக அமையும் காரணிகள்

பெண்ணாக இருப்பதென்பது, அரசியலில், பாரியதொரு குறைபாடாகவே கருதப்படுகிறது. உடல் வலிமை மற்றும் சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்கும் திறமை உள்ளிவை தொடர்பில், சமூகத்தின் காணப்படும் சிந்தனைகள், இதற்கு பாரியதொரு சவாலாக அமைந்துள்ளன.

விசேடமாக, 1931 முதல், தேசிய அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு தொடர்பில் அவதானிக்கும் போது, பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்த நிலையில் காணப்படும் பெண்களுக்கு, அஅரசியல் பிரவேசம் சற்று சாதாரணமாகவே அமைந்துள்ளது. தஞ்சோதைய காலகட்டத்தில், தொழில்சார் பின்புலத்திலிருந்தும், பெண்கள் அரசியலுக்கு வருவதற்கான சூழல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், சட்டத்தரணிகள் உள்ளிட்ட பல்வேறுத் துறைகளில் உயர்திகாரிகளாக விளங்கும் பெண்கள், தங்களுடைய படிப்பறிவைக் கொண்டு, அரசியல் பிரவேசத்துக்குள் வருகின்றனர்.

எவ்வாறாயினும், சாதாரண கல்விமட்டத்தைக் கொண்டுள்ள பெண்கள், தேசிய அல்லது பிரதேச ரீதியில், அரசியலில் ஈடுபடுவதென்பது, மிகக்

குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. அவர்கள் பெரும்பாலும், ஆண் அரசியல்வாதிகளின் ஆற்பாட்டங்கள், கூட்டங்கள், ஊர்வலங்கள், கென்வசின் மற்றும் வேறு சில சங்கக் கூட்டங்கள் ஆகியவற்றிலேயே, தங்களது பங்களிப்பைச் செலுத்துவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

சமூகத்தைப் பொருத்தவரையில், தாய்மை மற்றும் ஏழ்மை என்ற தோற்றப்பாடுகளுக்குள்ளேயே, பெண்கள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளனர். குடும்பச் செயற்பாடுகளில் மாத்திரமே பெண்ணென்பவர் ஈடுபட வேண்டும் என்றும், மறைமுகமான கருத்தொன்று நிலவி வருகின்றது. இதற்கு கிராமிய ரீதியிலேயே, பெரும் கருத்து நிலவுகிறது எனலாம்.

இந்தக் குடும்ப பந்தத்துக்குள், பிள்ளைகள், கணவர் மற்றும் குடும்பத்தின் ஏனைய அங்கத்தவர்கள் தொடர்பான பொறுப்புகள் மற்றும் வகிபாடுகள் என்பவற்றுக்குள்ளேயே, பெண்ணை வரையறுத்து வைத்துள்ளனர். விசேடமாக, ஆண்களை எதிர்த்து அரசியலில் போட்டியிடுவதென்பது, அவர்களுக்கு கடினமான விடயமாகவே கூறப்படுகிறது.

அதுமாத்திரமன்றி, பாலியல் ரீதியான விளைவுகளும், பெண்களின் அரசியலில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. அரசியலில் இடம்பெறும் அடித்தளமிக்க குற்றச்சாட்டுக்களைப் போன்றே, அவ்வாறான குற்றச்சாட்டுக்களைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத நிலைமை, ஆகியவை காரணமாகவும், அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு குறைந்துக் காணப்படுகின்றது.

எவ்வாறாயினும், கணவர் அல்லது பிள்ளைகள், அரசியலில் பிரவேசிக்கும் போது, தாய்மார் அல்லது மனைவிமாரின் அரசியல் பிரவேசமும் பிரச்சினையின்றி இடம்பெறும் நிலைமை காணப்படுகின்றது. தற்போதைய பாராஞ்சுமன்றம் தொடர்பில் அவதானம் செயலுத்துமிடத்து, கணவரின் அல்லது குடும்பத்தில் எவ்வேறும் அரசியலில் இருக்கின்றமை காரணமாக, அக்கடும்பத்தின் பெண்களும் அரசியலுக்குப் பிரவேசித்திருக்கின்ற நிலைமைகள் காணப்படுகின்றன. அவ்வாறானவர்கள், அரசியலில் உள்ளதையும் அடையாளம் கண்டுகொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது.

உள்ளுராட்சி மன்றத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பு

1978இல், இலங்கை ஜனநாயக சோசலிசக் குழியரசு அரசியலமைப்பின் 154ஆவது உறுப்புரையின் கீழ், 1987 உள்ளுராட்சிமன்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டதன் பின்னர், முதலாவது உள்ளுராட்சி மன்றத் தேர்தல், 1989ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்றது.

1987இல், உருவாக்கப்பட்ட 13ஆவது அரிசயல் சீர்த்திருத்தத்தின் கீழ் நடத்தப்பட்ட முதலாவது இந்த முதலாவது உள்ளுராட்சி மன்றத் தேர்தல் நடைபெற்றது. அதில், பெண் வேப்பாளர்களின் சதவீதம், 2.8ஆகக் காணப்பட்டது. ஆக்காலத்தில் காணப்பட்ட வன்முறைக்க அரசியல் குழலில் கூட, சவால்களை எதிர்கொள்ளும் திறமையின் அடிப்படையிலேயே, பெண்களின் பங்களிப்பு இருந்ததெனக் கூறலாம்.

இந்த நிலைமை சற்று மாற்றம்படந்து வந்ததை அடுத்து, அதாவது 1993ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற

உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தலில், அந்தத் தொகை 3.7 சதவீதமாக அதிகரித்தது. மேல் மாகாணச் சபைக்கு தெரிவான சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க, இலங்கையின் முதலாவது முதலமைச்சராகத் தெரிவானார்.

1993ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற அந்த உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தலில், பெண்களின் பங்களிப்பு 18 பேருக்கு வரையறுக்கப்பட்டிருந்ததுடன் 1999ஆம் ஆண்டும் தேர்தலில், அவ்வெண்ணிக்கை 12ஆகக் குறைவடைந்தது. 1993ஆம் ஆண்டில், பெருமளவான பெண்கள், மேல் மாகாணத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியே, தேர்தலில் போட்டியிட்டனர். 104 பேர் தெரிவு செய்யப்பட்ட உள்ளுராட்சி மன்றங்களில், 7 பெண்கள் மாத்திரமே காணப்பட்டனர். அது, மொத்தச் சதவீதத்தில் 6.7ஆகக் காணப்பட்டது.

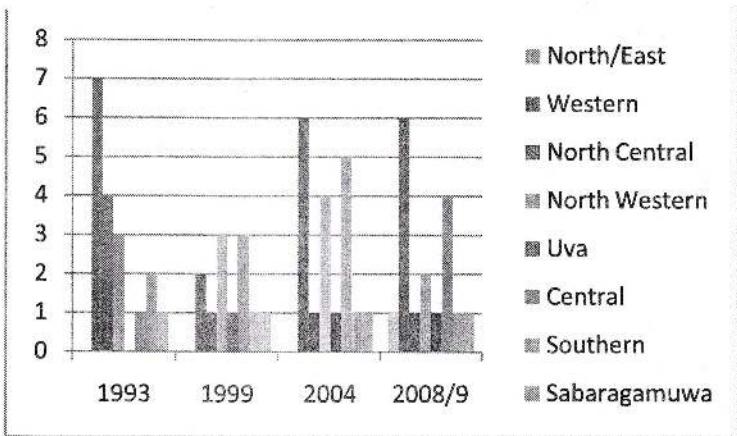
1999இல் நடைபெற்ற உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தலில், இரு பெண் உறுப்பினர்கள் மாத்திரமே தெரிவாகினர்.

2004ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தலில், ஏற்கெனவே இடம்பெற்ற உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தல்களை விட, மிகவும் மாறுபட்டதாகவே காணப்பட்டது. வடமேல் மாகாணசபையின் குருநாகல் மாவட்ட வேட்பாளர்கள் 475பேர் போட்டியிட்டதுடன், அவர்களில் 41பேர் பெண்களாவர். புத்தனம் மாவட்டத்தின் 286 வேட்பாளர்களில் 10 வேட்பாளர்கள் மாத்திரமே பெண்களாகக் காணப்பட்டனர். வடமேல் மாகாணசபைக்கு, 50 உறுப்பினர்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்ட நிலையில்,

அவர்களில் நால்வர் மாத்திரமே, பெண்களாகக் காணப்பட்டனர்.

ஜக்கிய தேசியக் கட்சியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி, குமாரி ஏக்கநாயக்க, மக்கள் விடுதலை முன்னணியிலிருந்து மெனிக் குணசேகர, ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் பத்மா வேத்தேவ மற்றும் உட்புலாங்களி மசாலகமுவ ஆகியோரே, அந்த நால்வராவர்.

2015ஆம் ஆண்டில், இலங்கை உள்ளுராட்சி மன்றங்களில், பெண்களின் பங்களிப்பு 6 சதவீதமென்ற குறைந்த மட்டத்திலேயே காணப்பட்டது.

1993 முதல் 2009 வரை, உள்ளுராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பங்களிப்பு

உள்ளுராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பங்களிப்பு

தேசிய அரசியலுக்காக முன்னிலையான பெண் வேட்பாளர்களின் தொகையைப் போன்றே, உள்ளுராட்சி மன்றங்களுக்கு முன்னிலையான பெண் வேட்பாளர்களின் தொகையும் மிகவும் குறைவாகும். 2002இல் நடைபெற்ற உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தல் தொடர்பில் அவதானம் செலுத்துமிடத்து, அதிகளவான பெண் வேட்பாளர்களை, ஸ்ரீ லங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் கட்சியே, களமிறுக்கியிருந்தது. அக்கட்சியின் பெண் வேட்பாளர்களின் எண்ணிக்கை 11ஆகக் காணப்பட்டது. மொத்த வேட்பாளர்களின் தொகை, 179 ஆகும். ஒட்டுமொத்த மாநகரசபைத் தேர்தல் என்று பார்க்குமிடத்து, 1152 பேட்பாளர்கள் போட்டியிட்டதுடன், அவர்களில் 42பேர் மாத்திரமே, பெண்களாகக் காணப்பட்டனர். அது, 3.69 சதவீதமாகும். நகரசபைத் தேர்தலில் 1453 வேட்பாளர்கள் போட்டியிட்ட நிலையில், அவர்களில் 35 பேர் மாத்திரமே, பெண்களாகக் காணப்பட்டனர். இது, 2.75 சதவீதமாகும். பிரதேச சபைத் தேர்தலில், 12,685 பேட்பாளர்கள் போட்டியிட்ட நிலையில், அவர்களில் 325பேர் பெண்களாகவும் அது, 2.35 சதவீதமாகவும் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

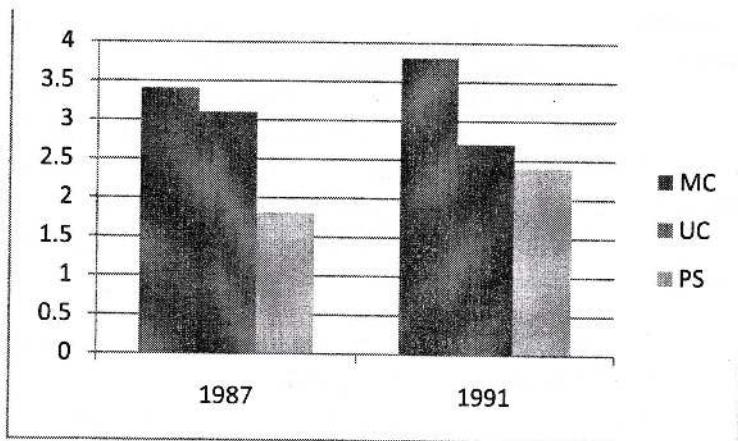
பெண்கள் மாத்திரமல்ல, பிரபலமான நபர்களால் கூட, சுயேட்சையாகக் களமிறுங்கி வெற்றிபெற முடியாத தேர்தலாகவே, 2002ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல் காணப்பட்டது. அவ்வாறிருக்கையில், நிமல்கா பெரணான்டோ என்ற பெண், சுயேட்சையாக, கொழும்பு மாநகரசபைத் தேர்தலில் போட்டியிட்டார். இது, இலங்கை அரசியலில் பெண்களின் பங்களப்புக்கு, பெரும் அதிர்ச்சவசமான சம்பவமாகவே கருதப்பட்டது. தற்போது நிலவும் தேர்தல் முறைமையின் கீழ், பெண்ணொருவர் சுயேட்சையாகக் களமிறுங்கி போட்டியிடுவதென்பது முடியாத காரியமாகவே

உள்ளது. இருப்பினும், சவாலை எதிர்கொள்ளும் தைரியத்தில், அப்பெண் எடுத்த முயற்சியை பாராட்டாமல் இருக்க இயலாது. இதன் பிரகாரம், அனைத்து உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தல்களுக்காகவும், முன்னிலையாகும் ஆண் வேட்பாளர்களின் தொகையுடன் ஒப்பிடுமிடத்து, பெண் வேட்பாளர்களின் பங்களிப்பு மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டது. இது தொடர்பில், ஒருபோதும் திருப்தியடைய முடியதாது.

பிரதேச சபைத் தேர்தல்களில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகும். அதேபோன்று, உள்ளுராட்சிமன்றங்களில், பெண்களின் பங்களிப்பு தொடர்பில் சர்று விசாரித்துப் பார்த்தோமேயானால், அது மிக மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. 1993ஆம் ஆண்டு மாநகரசபைத் தேர்தலில் 142 பேட்பாளர்கள் போட்டியிட்ட நிலையில், அறுவர் மாத்திரமே உறுப்பினர்களாக தெரிவு செய்யப்பட்டனர். அவர்களில் 201பேர் ஆண்களாவர். பிரதேச சபைத் தேர்தல்களில் போட்டியிட்ட 325 பெண் வேட்பாளர்களில் 42 பேர் மாத்திரமே வெற்றிபெற்றிருந்தனர். ஆண் உறுப்பினர்களாக 2632பேர் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருந்தனர். அந்தவகையில், பெண்களின் பங்களிப்பு 1.5ஆகவே காணப்பட்டது. தொடர்ந்துவரும் தேசிய மற்றும் உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தல்களில், இவ்வாறானதொரு நிலைமையே தொடர்ந்து காணப்படுவதாகுந்தப் பிரச்சினை தொடர்பில் அவதானம் செலுத்துவது, மிக முக்கியமாகும்.

2015ஆம் ஆண்டில், உள்ளுராட்சி மன்றங்களில் 3576 பேர், உறுப்பினர்களாகக் காணப்பட்டதுடன், அவர்களில் 61பேர் மாத்திரமே பெண்களாகக் காணப்பட்டனர். இது, சதீவீதமாகும். அந்தந்த அரசியல் கட்சிகளின் தலைமைத்துவங்களிடம், இது

தொடர்பில் விசாரித்த போது, பெண்களைத் தலைமைத்துவமாகக் கொண்ட அரசியல் கட்சிகளின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவாகக் காணப்படுவதே, இந்த நிலைமைக்கு காரணம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. 225 நகரசபைகளில், இரு பெண் மேயர்கள் மாத்திரமே பதவி வகிக்கின்றனர். 3137 பிரதேச சபைகளில், 4 பேர் மாத்திரமே, பெண் தலைவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். மாநகரசபைகளில், ஒரு பெண் மேயர் கூட இல்லை

1987 மற்றும் 1991 உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தல்களில் பெண்களின் பங்களிப்பு

1865இும் ஆண்டில், கொழும்பு மாநகரசபை உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், 1937இும் ஆண்டு வரையில், எந்தவொரு பெண் வேப்பாளரும் போட்டியிடவில்லை. கொழும்பு மாநகரசபை உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட டாக்டர் வேரிரத்னம் (1937) அவர்களே, முதலாவது மாநகரசபை உறுப்பினராகப் பதவியேற்ற முதல் பெண்ணாவார். இருப்பினும், அந்தத் தேர்தலில் ஏதோ முறைகேடு காணப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டதை

அடுத்து, ஒருசில மாதங்களின் பின்னர், அவருடைய உறுப்பினர் பதவி இல்லாமல் போய்விட்டது.

இவை தொடர்பில் அவதானம் செலுத்துமிடத்து, உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தல்களில் பங்குபற்றிய பெண்கள் அனைவருமே, அரசியலுக்கு வருவதற்கு முன்னர், நல்லதொரு கல்வியறிவையும் பெற்றுக்கொண்டு, சமூகச் சேவைகளில் பெருமளவு ஈடுபட்டு, அவற்றின் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களைக் கொண்டே, அரசியலுக்குப் பிரவேசித்தனர் என்பது புலனாகிறது. மேலும், தொழிற்றுறைகளில் ஈடுபட்ட பெண்களும், அரசியலுக்கு வந்த சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. தேசிய அரசியலை விட, பிரதேசமட்ட அரசியல்களில் ஈடுபடுவதென்பது, பெண்களுக்கு மிகவும் சௌகரியமான விடயம் என்றபோதிலும், இடையூறுகள், பிரச்சினைகள் காரணமாக, அவற்றில்கூட பங்குபற்றுவதில், பெண்கள் அக்கறை காட்டுவதில்லை.

2008இும்	ஆண்டில்	இடம்பெற்ற
உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தலில்,	பெண்களின் பெண்களிப்பை	மட்டக்களப்பு
மாவட்டத்தின் அதிகரிப்பதற்காக, 97 பெண் வேட்பாளர்கள், வேட்புமனுத் தாக்கல் செய்திருந்தனர். இதுவே, உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர்தலொன்றின் போது, பெண்களின் பங்களிப்பு அதிகமாகக் காணப்பட்ட தேர்தலாகக் காணப்பட்டதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.		

கட்சி அரசியல் மற்றும் கிராமிய அரசியலுக்குள் பெண்களின் பங்களிப்பு

அரசியல் நடவடிக்கைகள் பக்கம் மக்களை தள்ளும் அடிப்படை சக்தியாக அரசியல் கட்சிகளைக் கருதலாம். மக்களுக்கு அரசியல் புரிந்துணர்வை பெற்றுக்கொடுத்தல், மக்கள் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபோதும் உள்ளடங்கிய பொதுவான கொள்கைகளை உருவாக்கி அரசாங்கத்துக்கு முன்வைத்தல், ஆனால் கட்சியால் இழைக்கப்படும் தவறுகளை கட்டிக்காட்டுதல் போன்ற இன்னும் பல சேவைகள் அரசியல் கட்சிகளால் ஆற்றப்படுகின்றன. ஜனநாயக மற்றும் சோ'லிச அரசாங்கங்களில் நேரடி மற்றும் மறைமுக அரசியலில் பங்கெடுக்கும் வகையில் நவீன அரசியல் கட்சிகள் அமைந்துள்ளன.

1935ஆம் ஆண்டு உருவாகிய வங்கா சமசமாஜ கட்சி, இந்த நாட்டில் பழையைன அரசியல் கட்சி ஆகும். இந்த கட்சியின் ஊடாக இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் முதல் முறையாக பெண்களுக்கான நீதி குறித்து கருத்து வெளியிட்டது. கட்சி யாப்புக்கு அமைய அதன் ஒரு நோக்கமாக பாலின சமத்துவமின்மை காரணமாக ஏற்பட்டுள்ள துன்பம் மற்றும் சமத்துவமின்மையை இல்லாதொழிப்பது இருந்தது. இலங்கையின் பிரதான இரண்டு அரசியல் கட்சிகளைவிட இந்த கட்சி உயர் மட்டத்தில் இருந்தமைக்கு விசேட காரணமாக பெண்கள் தொடர்பான நடவடிக்கை மற்றும் அவர்களின் பிரச்சினைக் குறித்து அவதானம் செலுத்தியமை ஆகும்.

அதைபோல, சர்வதேச மகளீர் தசாப்தத்துக்குப் பின்னர், இலங்கையின் பிரதான அரசியல்

கட்சிகள் இரண்டும், பெண்களின் நிலையை வெற்றிக்கொள்வதற்காக அவர்களை அணித்திரட்டுவது அவசியம் என்பதை உணர்ந்து அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டதை காணமுடிகின்றது. எனினும், கொள்கை பிரகடனங்களில் அதிகளவில் கொள்கையாக, பெண்களின் சமூக நிலையை அபிவிருத்தி செய்வது மற்றும் ஆண் நல சமூகத்தில் பெண்களை பாதுகாப்பது என்பன வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

ஆண், பெண் சமுதாயத்தில் பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் ஏனைய அனைத்து பிரிவுகளிலும் உண்மையான சமத்துவத்தை கட்டியெழுப்பும் நோக்கத்தை எந்த அரசியல் கட்சியும் கொண்டிருந்தாக தெரியவில்லை.

தமிழர் ஜக்கிய முன்னணியைத் தவிர எந்தவொரு கட்சியும் சீடோ மாநாடு குறித்து தெரிவிக்கவில்லை. அத்துடன் ஆட்சிக்கு வந்த எந்தவொரு கட்சியும் பெண்களை அணித்திரட்டும் நோக்கில் அரச சேவை, தேசிய மற்றும் மாகாண நிறுவனங்களில் பெண்களை அதிகளவில் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு அமைவான நடவடிக்கை அல்லது வேறு குறிப்பிடும்படியான மாற்று முறைகளையோ அடையாளம் கண்டிருக்கவில்லை.

குறைந்தது, அரசியல் கட்சிகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள பெண் அங்கத்தவர்களின் விகிதாசாரத்துக்கு சமனான விகிதாசாரத்துக்கு சகல தேர்தல்களிலும் பெண் வேட்பாளர்களை முன்னிறுத்த இங்கு எந்தவொரு அரசியல் கட்சியும் முயற்சிசெய்யவில்லை. சமூகத்தில் ஆண், பெண் ஆகியோருக்கு இடையில் காணப்பட்ட இடைவெளியை குறைத்து சமத்துவத்தை ஏற்படுத்த இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகள் அதிகளவில் முயற்சித்ததாக தெரியவில்லை.

வாக்கு சேகரித்தல் மற்றும் நிதி திரட்டுதல் ஆகிய விடயங்களில் விசேடமாக தேர்தல் பணியின் போது இலங்கையில் அரசியல் கட்சிகளுக்கிடையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அமைப்பு வேண்டும்.

பொதுவாக, கட்சித் தலைவரானவர் மிகவும் உயர்ந்த மட்டத்தில் இருப்பதுடன் அதற்கு அடுத்ததாக கட்சியின் பொதுச்செயலாளர், பொருளாளர், கட்சியின் நிர்வாகக் குழு இல்லது மத்தியக் குழு, அகில இலங்கை நிர்வாகக் குழு, மாவட்ட அமைப்புகள், தேர்தல் பிரிவுகளில் உள்ள அமைப்புகள், இளைஞர் - யுவதி மற்றும் மாணவர் அமைப்பு, இறுதியாக கிராம மட்ட கட்சி தலைவர் மற்றும் கிளை அமைப்புகள் ஆகியவை அரசியல் கட்சிகளில் உள்ளன.

கட்சித் தலைவர் மட்டத்தில் பார்க்கும் போது, பெண்களின் பங்களிப்பு தொடர்பில் மதிப்பளிக்க வேண்டும். ஆனால் மத்தியக் குழு மட்டத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பு மிகவும் சொற்ப அளவிலேயே உள்ளது. ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் நிறைவேற்றுக் குழுவில் பெண்களின் பங்களிப்பு 5 சதவீதமாகும். ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரக் கட்சியில் அந்த எண்ணிக்கை 10 சதவீதமாகும். மாவட்ட மற்றும் வாக்காளர் பிரிவுகளின் தலைமைத்துவத்தில் விசேடமாக கட்சி அமைப்பாளர் மட்டத்தில் எல்லாக் கட்சிகளிலும் பெண்களின் எண்ணிக்கை நூற்றுக்கு 3 - 4 சதவீதமாகும்.

எனினும், கிராம மட்டத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பின் நிலை இதனைவிட அதிகமாக உள்ளதை காணலாம். குறிப்பாக, கிராமபுற அமைப்புகளில் பெண்கள் அதிக சூழ்ச்சுப்புடன் செயற்படுவதை காணக்கூடியதாக உள்ளது. அவ்வாறாயின், அந்த மட்டத்தில் உள்ள அமைப்புகளில் கட்சியின் தீர்மான அமுத்தம் மிகக்குறைவாக உள்ளமை

தெளிவாகின்றது. அதேபோல அந்த அமைப்புகள் தேர்தல் காலத்தில் மட்டுமே செயற்படுவதுடன் கட்சி தலைவர்களின் அக்கறையைப் பொறுத்து அதன்செயற்பாடுகள் அமையும்.

தேர்தல் முடிவடைந்ததுடன், இந்த அமைப்பு இல்லாமல் போவதுடன் தேர்தல் இல்லாத நேரங்களில் அவற்றுக்கும் கட்சியின் தீர்மானிக்கும் மட்டத்துக்கும் நிலவும் தொடர்பு பலவீனமடைந்து விடும். தேசிய ரத்தியில் அல்லது பிரதேச மட்டத்திலான தலைவர்கள் ஊடாக முன்னெடுக்கப்படும் பணிகள் அல்லது பொறுப்புக்காற்றல் என்பனவற்றில் கட்சியின் உயர் மட்டத்தில் இருந்து கீழ் மட்டம் வரை பெண்களிடம் இல்லை.

பெரும்பாலான அரசியல் கட்சிகளில் பெண்களின் செயற்பாடுகளை தேர்தல் காலத்தில் மாத்திரம் பெண்களை வலியுறுத்தும் ஒரு வழிமுறையாக காணப்படுகின்றது. அரசியல் கூட்டங்கள் மற்றும் பேரணியில் கலந்துக்கொள்ளுதல், வீடு வீடாகச் சென்று தேர்தல் பிரசாரம் செய்தல், நிதி சேகரித்தல், பிரசரங்களை விநியோகித்தல், கடிதம் மற்றும் ஆவணங்களை தயாரித்தல், அவற்றை தபாலில் அனுப்புதல், அரசியல் தலைவர்கள் கலந்துக்கொள்ளும் சமய நிகழ்வுகள் மற்றும் சிறிய ஒன்றுக்கூடல்களை ஏற்பாடு செய்தல், அதற்கு தேவையான ஏற்பாடுகள் மற்றும் உணவு, பான வகைகளை தயாரித்தல் ஆகிய செயற்பாடுகளே அடிப்படையாக பெண் கட்சிகளில் சம்பிரதாய அடிப்படையில் செய்து வருகின்றனர்.

கிராமிய அரசியலுக்குள் இவை அதிகளவில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றன. கிராமப்புற கட்சி

அரசியலுக்குள் கட்சி உறுப்பினர்களில் அதிகமானோருக்கு அரசியல் கட்சியின் கொள்கைகள் மற்றும் கோட்பாடுகள் தொடர்பில் தெளிவான புரிதல் இல்லையென்றே தெரிகின்றது. இலங்கையிலுள்ள பெண்களுக்குள் அதிகளவான எண்ணிக்கையானவர்கள் அரசியல் கட்சிகளின் சுறுசுறுப்பான உறுப்பினர்களாக, விசேடமாக தேர்தல் காலத்தில் விடாழுயற்சியுடன் செயற்பட்டு கட்சியின் தீர்மானம் எடுக்கும் மட்டத்தில் அதிகளவான அழுத்தத்தை பிரயோகிக்கூடியதாக உள்ளமை மிகக்குறைந்தளவில் அல்லது எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அழுத்தத்தை பிரயோகிக்க முடியாத நிலை காணப்படுகின்றமை தெளிவாகின்றது.

பெண்கள் முன்னணி, அரசியல் கட்சி அமைப்புகளில் ஒரு பகுதியாகும். இலங்கையின் சகல கட்சிகளின் கட்டமைப்பில், இவ்வாறான நடுத்தரமான அளவு, கட்சிகளுக்கும் கட்சிகளின் தலைமையக மட்டத்திலும் பிரதேசம் மற்றும் கிராமபுற மட்டத்திலும் பெண்கள் முன்னணியை காண முடியும்.

1930 மற்றும் 1940 ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கையில் மிகவும் பெண்கள் அமைப்பாக, ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் பெண்கள் முன்னணி காணப்பட்டது. ஆனாலும் அது தேர்தல் காலத்தில் மட்டுமே செயற்பாட்டில் இருந்தது. இலங்கை பெண்கள், அரசியல் கட்சியகளின் சில துறைகளின் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டாலும் பொதுவில் கட்சி அமைப்புகளில் உள்ள பலவீனங்கள் மற்றும் பிரச்சினைகள் காரணமாக, நடைமுறையிலுள்ள தேசிய பிரச்சினை காரணமாக அவர்களது பங்களிப்பு கட்சிகளின் ஓடிப்படை மட்டத்தில் செயற்படுவதுடன் மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.

அதனைபோல, கட்சிகளின் தீர்மானம் எடுக்கும் மட்டத்தில் அழுத்தத்தை பிரயோகிக்க கட்சியின் தலைவருடைய தேவைகளுக்கு அமைய, தமக்கு ஒப்படைக்கப்படும் பணிகள் மற்றும் பொறுப்புக்கூறுலே தமது ஊழியத்தின் அடிப்படை என்று அறியப்படுகின்றது.

கிராமபுற பெண்கள் அரசியல் நடவடிக்கைகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, அவர்களின் அரசியல் பங்களிப்பு மற்றும் அரசியல் தொடர்பான அவர்களுடைய அரசியல் பங்களிப்பு, அரசியல் தொடர்பில் அவர்களுடைய எண்ணப்பாடுகள் தலைமுறை வேறுபாடுகளுக்கு அமைய வேறுப்படும்.

முத்த தலைமுறை பெண்கள் தேர்தலில் வாக்களிக்கும் போது அவர்களுக்கு அரசியில் பற்றி அக்கறையிருக்கவில்லை. அவர்கள் நாட்டில் இடம்பெற்ற எந்தவொரு அரசியல் போராட்டங்களில் ஈடுபடவில்லை. அவர்களுக்கு இது தொடர்பில் கல்வி வழி அல்லது செயல்முறை அறிவு கிடைக்கப்பெற்றிருக்கவில்லை. அவர்களுடைய பங்களிப்பு சுதந்திரத்துக்குப் பின் ஆரம்பமாகின்றது. இந்த விழிப்புத்துக்குப் பின்னர் இளம் பெண்கள் அரசியல் போராட்டங்களை ஆரம்பிக்கும் அளவுக்கு தெளிவுப்பெற்றதுடன், அரசியில் போராட்டங்களில் அதிக அளவில் இது காணப்பட்டது. ஒட்டுமொத்தமாக பார்க்கும்போது, கிராம மட்டத்தில் அரசியல் செயற்பாடுகளில் பெண்களின் பங்களிப்பு காணப்பட்டது.

கிராமபுற பெண்களுக்கு அரசியல் பங்களிப்பில் சுதந்திரமான காலம் கொடுப்பனவு ஒரு வழிமுறையாக காணப்படுகின்றது. இது கிராம பெண்களின் அரசியல் புரிந்துணர்வு, விசேட செயற்பாடுகளின் பங்களிப்பில் இன்னும் போதுமான நிலைகளை

எட்டவில்லை என்பது தெரிகின்றது. எனினும், அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு தற்காலிகமான முன்னோக்கிக் கொண்டு ஏனைய பெண்களை சந்திக்கும் போது தமது வேட்பாளருக்காக ஆதரவு தீர்ட்டுவதற்கு சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றது. இவ்வாறான காரணங்களால் அரசியில் பங்களிப்புச் செய்யும் பெண்கள் அரசியில் அமைப்புகளில் பதவி நிலைகளில் பெண்கள் பங்களிப்பு செய்ய வாய்ப்பு கிடைக்கின்றது.

கிராமபுற பெண்களுக்கு கிராமத்தில் பிரபலமான வாழ்க்கை வாழுக் கூடிய நிலை இருக்கவில்லை. சகல கிராம நடவடிக்கைகள், தனிப்பட்ட மற்றும் பொது வாழ்க்கையில் காணப்படும் இடைவெளியை நீக்க உதவுகின்றது. கிராம மக்களுக்கு நாகரீக மாற்றம் காரணமாக அவர்களது பாரம்பரியங்களை பாதுகாக்க முடியவில்லை. விசேடமாக, கிராமபுற பெண்கள் பாரம்பரிய சமூக வலைப்பின்னல்களில் இருந்து சமூகத்தில் தனிமைப்படுத்தப்படுகின்றனர். மேற்கத்தேய சமூகத்தில் இவ்வாறான நிறுவனங்களின் ஒத்துழைப்பு இல்லை. அவர்கள் இன்னும் புதிய சமூக பொருளாதார மாற்றங்களுக்கு உட்படுகின்றனர். கிராமிய பெண்களின் அரசியில் பங்களிப்பு நலீன அபிவிருத்திக்குள் சமுதாய தொடர்புகள் மற்றும் பொழுதுபோக்கு செயற்பாடுகள் என்பவற்றை இழக்க நேரிடும்.

புதிய பொருளாதார போக்குகள் காரணமாக தனிப்பட்ட தேவையாக இவை மாற்றமடைவதுடன் அதன்போது பெண்கள் பூரணமாக பொதுவாழ்க்கையில் இருந்து தூரமாக்கப்படுகின்றனர். இதன்காரணமாக அரசியல் செயற்பாடுகளில் இருந்து இந்த பெண்கள் மீண்டும் போது வாழ்க்கைக்கு செல்வாற்று சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்றது. அங்கு பெண்களின் அரசியில்

செயற்பாடுகள் தேர்தல் காலத்துக்கு மாத்திரம் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. தேர்தல் நிறைவடைந்த பின்னர், அது தொடர்பிலான கரிசனை குறைவடைக்கின்றது. இதன்காரணமாக கிராம பெண்களுக்கு அவர்களுக்குள் உள்ள அரசியல் அவதானம், முதிர்ச்சி என்பவற்றை அரசியல் நடவடிக்கையில் வெளிக்காட்டுவதற்கான சந்தர்ப்பம் பெற்றுக்கொடுக்கப்படுவதில்லை. இவ்வாறான அரசியல் பங்களிப்பில் பெண்கள் தமது நிலையை உயர்த்திக்கொள்ள சமூகரீதியில் செயற்பட சந்தர்ப்பம் கிட்டவில்லை.

கிராம பெண்களில் சுமார் 75 சதவீதமானவர்கள் அரசியில் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதுடன் அந்த பங்களிப்பு இயற்கையாகவே காணப்படுகின்றது. பெண்கள் அரசியல் தொழிற்சங்கற்களில் பெண் அதிகாரிகள் உள்ளனர். சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்புடன் செயற்படுவதுடன் அவர்களின் கூட்டங்களில் மட்டுமே கலந்துக்கொள்வதுடன் வேறு எதிலும் பங்கேற்பதில்லை. பெண்களுக்கு எவ்வளவு அரசியல் ஆர்வம் இருந்தாலும் அரசியல் துறையில் அவர்களுக்கான வாய்ப்பு மிகவும் சொற்ப அளவிலேயே காணப்படுகின்றது. பெண்களில் 10 சதவீதமானவர்கள் மட்டுமே சந்தர்ப்பங்களைப் பெற்று கிராம மட்டத்தில் தலைமை வகிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு கிடைகின்றனது. கிராம மட்டத்திலான நடவடிக்கையில், அதன் தலைமைதுவத்தின் கீழ் செயலாற்றி வருகின்றனர்.

இலங்கை அரசியலில் நவீன பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம்

இலங்கை மக்கள் தொகை தற்போது இரண்டு கோடியை கடந்துள்ள நிலையில் அதில் நூற்றுக்கு 52 சதவீதம் பெண்களாக உள்ளனர். ஆண்களின் எண்ணிக்கை 48 சதவீதமாகும். ஆண்களை விட பெண்கள் அதிகளவு உள்ள போதிலும் நாடாளுமன்றில், மாகாண சபைகளில், மாநகர சபைகளில், நகர சபைகளில் மற்றும் பிரதேச சபைகளில் உள்ள மக்கள் பிரதிநிதிகளில் அதிகளவானோர் பெண்கள் இல்லை. ஆண்களே அதிகளவில் உள்ளனர்.

ஆதில் ஆண்களின் மேலாதிக்கம் அதிகமாக உள்ளதை காணலாம். பொதுஜன வாக்கொடுப்பு பலம் மற்றும் ஆண்களைப் போலவே சமமான உரிமை பெண்களுக்கு இஞ்கவேண்டும் எனினும், அதனை இங்கு காண முடியவில்லை. நாடாளுடன்று ஆசனங்களின் எண்ணிக்கை 225ஆக இருக்கும் நிலையில் சனத்தொகையில் சரி பாதிக்கு அதிகமாக பெண்கள் காணப்படுவதால் ஆசனங்களில் 100க்கும் அதிகமான ஆசனங்கள் பெண் உறுப்பினர்களுக்கு ஒதுக்கப்படவேண்டும். எனினும் நாடாளுமன்றத்தில் உள்ள பெண் உறுப்பினர்கள் ஒருசிலரே உள்ளனர்.

மாகாண சபை, மநாக சபை, நகர சபை மற்றும் பிரதேச சபைகளில் நிலையும் இதுதான். மகாண அரசுகள், பிரதேச அரசுகள், நகராட்சி அரசுகள் எல்லாவற்றிலும் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் மிகவும் கீழ் மட்டத்திலேயே உள்ளதை இதில் காண முடிகின்றது.

ஆண்களால் செய்ய முடிந்த எல்லா பணிகளையும் பெண்களால் செய்ய முடியும் என்றாலும் பெண்களை

நான்கு சுவர்களுக்குள் அடைத்து சமயலறையில் வைத்திருந்த காலங்கள் தொடர்பில் நாம் அறிவோம். 800ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதிக்கு முன்னர் அந்த நிலை காணப்பட்டது.

தேசிய அரசியல் வளர்ச்சிக்குள் 5 தசாப்த காலத்துக்கு முன்னர் ஸ்ரீ மாவோ பண்டாரநாயக்க, உலகின் முதலாவது பெண் பிரதமராக வந்து சாதனை படைத் தின்னர் பெண்களின் நிலையில் மாற்றும் ஏற்பட்டது. இலங்கையின் முதலாவது எதிர்க்கட்சி தலைவியானதும் அவர்தான். இந்தியாவின் இந்திரா காந்தி, பாகிஸ்தானின் பெனீர் பூட்டோ, பங்களாதேஷின் கலீதா பீயா மற்றும் கில்லத் ஹசினா, இங்கிலாந்தின் மாக்ரட் தச்சர், இஸ்ரேவின் கோலாடா மேயர், இந்தோனேயாவின் சகரணோ பிரத்ரில, ஜெர்மனியின் ஜாதீன் ஆகியோர் அவர்களது நாட்டின் தலைவர்களாக வந்தது இதற்குப் பின்னர்தான்.

அரசியல் வளர்ச்சியில் பெணகளுக்கும் வாய்ப்பு வழங்குவதன் அவசியம் கருதி சில நாடுகளில் தேர்தலின் போது அவர்களுக்கான இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. இந்தியா, பிரெஞ்சு, தென்னாபிரிக்கா, ஆர்ஜன்டீனா, இந்தோனேயா, பாகிஸ்தான், பொலியா, உகந்தா ஆகிய நாடுகளை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

அரசியல் வளர்ச்சியில் பெண் உறுப்பினர்களின் பிரதிநிதித்துவம் சம்பந்தமான ஐக்கிய நாடுகள் சபை முன்வைத்த பரிந்துரையில் குறைந்தபட்சம் 30சதவீதும் வழங்கப்படவேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் நகராட்சி மற்றும் பிரதேச சபைகளுக்காக 2006ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற உள்ளாராட்சி சபை தேர்தலில் 4,442 உறுப்பினர்களை தெரிவு செய்வதற்காக 23,331 பேர் போட்டியிட்டதுடன்

அதில் பெண்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவான மட்டத்திலேயே காணப்பட்டது. வேட்பாளர்களில் அதிகமானவர்கள் ஆண்களாகவே காணப்பட்டனர். இந்தியாவில் உள்ளாட்சி சபை பிரிவுகளில் 33 சதவீதம் பெண்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

தொழில் ரீதியில் ஆண்களை விஞ்சிய வகையில் பெண்களின் தொகை உள்ளது. பல்கலைக்கழக நிர்வாக சேவை, சுகாதார சேவை, ஆசிரியர் சேவை உள்ளிட்ட தொழில்களில் ஆண்களை விட பெண்களே அதிகளவில் உள்ளனர். இதேவேளை, வெளிநாட்டு தொழிலாளர்களான சுமார் 15 இலட்சத்துக்கும் அதிகமான பெண்கள் அனிய உள்ளதுடன் இலட்சக்கணக்கான பெண்கள் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் முதகைமும்பாக விளங்கும் தொழிற்றுறைகளில் பணியாற்றுகின்றனர். எனினும் அரசியிலில் இந்த நிலை நேர்எதிராகக் காணப்படுகின்றது.

பாகிஸ்தான், பங்களாதே' மற்றும் நேபாளத்தில் பெண்களுக்கான தேர்தல் பிரிவுகள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளதை காணமுடியும். அரசியில் வளர்ச்சியில் வீழ்ச்சிச் ஏற்படுவதை தவிர்த்துக் கொள்வதற்காக பெண்களுக்கான ஆசனங்கள் ஒதுக்கும் முறை அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. ஏழு, எட்டு நாடுகள் தற்போது பெண்களுக்காக தேர்தல்களில் பெண்களுக்கான இடங்களைக் கொடுக்கின்றன. எது நாட்டு அரசியில் வளர்ச்சியில் பெண் பிரதிநிதிகளின் பிரதிநிதித்துவம் மிகவும் குறைந்த மட்டத்தில் உள்ளதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவ சவால்களை வெற்றிக்கொள்ள என்ன செய்ய வேண்டும்

நீண்ட கால பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்துக்காக 2016 இலக்கம் 01 என்ற உள்ளாட்சி தேர்தல் திருத்தச் சட்டமூலத்தை நிறைவேற்றுவவன் ஊடாக நூற்றுக்கு 25 சதவீதம் வரை பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை வெற்றிக்கொள்ள முடிவதுடன் ஒதுக்கீடுகளை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடியும். எனினும் எந்தவொரு அரசியல் கட்சியுட் அந்தச் சட்டமூலத்தை நிறைவேற்ற முன்வரவில்லை.

இந்த நிலை, இதனை தவிர்ப்பதற்காக அரசியல் நம்பிக்கைக்கு கருத்து தெரிவிக்க பெண்களுக்கு தெளிவுப்படுத்தல் மற்றும் மன வலிமையை அதிகரிக்க பயன்தரும் ஆரம்பம் கிடைக்கவில்லை.

அறிவுறுத்தல் மற்றும் வெளிநாட்டு உதவிகளை பெற்றுக்கொடுத்து உள்ளாட்சி முறை மற்றும் பின்னடைவு குறித்து 13ஆவது திருத்தச்சட்டத்துக்கு அமைவாக அதிகாரத்தை பிரித்தல் தொடர்பில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த ஊடகங்கள் ஊடதாக பிரசாரம் செய்யும் வழிகள் தொடர்பில் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தும் யோசனை, வரவு செலவுத் திட்டத்தை உருவாக்குதல் மட்டும் தின்மாண்பு செயற்படுவதில் அடிப்படை தெளிவை பெண்களுக்குள் ஏற்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை இதனுள் மேற்கொள்ள முடியும்.

மக்கள் பிரதிநிதுத்துவம் மற்றும் சட்ட நடைமுறைகள் போன்ற செயற்பாடுகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் தன்மை தொடர்பில் மற்றும்

விதிமுறைகளுக்க அமைய இவை தொடர்பில் வெளிப்படையான புரிதல் இருக்கவேண்டும்.

பிரதான அரசியல் கட்சிகளின் செயற்பாடுகளுக்குள் பெண் அணியினருக்கு நிதி மற்றும் முக்கிய பதவிகளில் வலுவான முன்னுரிமை வழங்கப்படவேண்டும்.

இலங்கை சமுகத்துக்குள் பெண்களுக்கு இடம்கொடுக்கும் வகையில் தேர்தல் பிரசார கோட்பாடுகளை உருவாக்கும் போது அவர்கள் தொடர்பில் விசேட அவதானம் செலுத்த வேண்டும். இது தொடர்பில் பொதுவான எண்ணக்கருவை வெற்றிக்கொள்ள விசேட நிபுணர்களின் உதவிகளை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

சுயாதீன் குழுக்கள் அல்லது பெண்களை பிரதிநிதிதுவப்படுத்தும் கட்சிகளின் முறைகளின் ஊடாக பெண்களின் அரசியில் வளர்ச்சியை மிகவும் தீவிரப்படுத்த முடியும். ஆணாதிக்கத்தில் இருந்து விடுப்பட்டு சுயாதீன் எண்ணங்களுக்குள் செயற்படும் பெண் தலைமைத்துவங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். 2006ஆம் ஆண்டு குரநாகலை மாவட்டத்தில் சுயாதீன் பெண் குழு மெழுகுவர்த்தி சின்னத்தின் கீழ் வெள்ளிகரமான தேர்தல் நடத்தப்பட்டதுடன் இது தொடர்பில் முதலாவது அனுபவம் கொழும்பு மாநகரசபைக்காக சட்டத்துறணி நிமல்கா பெர்னான்டோ ஊடாக 2002ஆம் ஆண்டு பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 2004 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு மாநகரசபை தேர்தலுக்கான சுயாதீனமாக பெண்கள் குழு போட்டியிட்டது.

ஊடகத்துறை மற்றும் விசேடமாக, சமுக ஊடகங்களைப் பயன்படுத்தி, அரசியல் நடவடிக்கைகளில்

பெண்களின் பங்களிப்பை ஊக்குவிப்பது, தற்காலத்தில் பயன்படுத்தக்கூடிய உபாயமாகக் காணப்படுகின்றது. இதன்மூலம், பெண்கள் தொடர்பில் சமூகமயமாக்கப்பட்டுள்ள சம்பிரதாயழுர்வ என்னாங்களைத் துடைத்தெறிய முடிவதோடு, அரசியலில் பெண்கள் என்ற விடயத்தையும், புதிய கண்கொண்டு பார்க்கக்கூடிய நிலைமை உருவாகும்.

பெண்	வேட்பாளர்களின்	பிரசார
------	----------------	--------

நடவடிக்கைகளுக்கென, அரசியல் கட்சிகளினால் தனியானதோரு நிதி ஒதுக்கீடு மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். அது தொடர்பில், இந்நாட்டின் பிரதான அரசியல் கட்சிகள் இரண்டாகினும், அவதானம் செலுத்த வேண்டும்.

இவை அனைத்துக்கும் மேலாக, பெண் வாக்குரிமையாளர்கள், பெண் வேட்பாளர்களுக்கே வாக்களிக்கும் வேலைத்திட்டமொன்று முன்னெடுக்கப்படல் வேண்டும். அரசியலில் ஈடுபடும் பெண்களுக்கு வாக்களிக்க, பெண் வேண்பாளர்கள் தயங்குவதால், அவர்களின் வாக்குரிமைகளைப் பெறும் ஆண்களே, இன்னுமின்னும் பலம் பொருந்தியவர்களாக மாறிக்கொண்டு வருவர்.

அதேபோன்று, விருப்பு வாக்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தற்கால தேர்தல் முறைமையின் மரபுகள் நீக்கப்பட வேண்டும். அதேபோன்று, அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு தொடர்பில், வருடந்தோறும் கணக்கீடான்று மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். இதன்மூலம், பெண் வேட்பாளர்கள் தொடர்பான முன்னேற்றும் மற்றும் பாரபட்சம் தொடர்பில், சமூக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த முடியும்.

இவ்வாறான செயல்முறைகளின் பங்களிப்பை, 25 சதவீதத்திலிருந்து 50 சதவீதமாக அதிகரிக்க முடியும். இதற்காக, தேசிய ரீதியில் வேலைத்திட்டங்கள் அவசியம். நானுக்கு நாள் அதிகரிக்கப்படும் பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள், பாலியல் தொந்தரவுகள், சம உரிமைகள் கிடைக்கப்பெறாமை, அடிப்படை உரிமைகள் கிடைக்கப்பெறாமை, வீட்டுக்குள்ளேயே முடிங்கிக் கிடக்கின்றமை, உழைப்பை சூரயாடுதல், பணிப்பெண்களாக வெளிநாடுகளுக்கு செல்லல், சிறுவர் துஸ்பிரயோகங்கள், சிறுவர் உரிமைகள் மறுக்கப்படல் உள்ளிட்ட, பெண்கள் மற்றும் சிறுவர் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண வேண்டுமாயின், அதற்கு, அரசியலில் பெண்களின் பலம் ஒங்கியிருக்க வேண்டும்.

அதனால், எவ்வேறும் தேடிவந்து ஒப்படைக்கும் வரையில் காத்திராது, பெண்கள் மற்றும் சிறுவர்களின் பாதுகாப்புக்காக, அரசியலில் பெண்களின் பலத்தை மேலும் பலப்படுத்துவது, அனைத்துப் பெண்கள் மற்றும் புத்திசாலித்தனமான ஆண்களின் காலத்துக்கேற்ற கடமையாகும்.

இலங்கைப் பெண்களின் அரசியல் தொடர்பில், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் விஞ்ஞானப் பிரிவைப் பொறுப்பதிகாரியும் சிரேஸ்ட் பேராசிரியருமான கமலா வியன்கே, கீழ்க்கண்டவாறு தெரிவித்துள்ளார்.

“1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் 12ஆவது உறுப்புரையில், ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும், இன, மத வேறுபாடுகள் இன்றி, அனைத்து உரிமைகளையும் அனுபவிக்கக்கூடிய உரிமை உள்ளதென்பது உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால், பெண்கள் என்ற ரீதியில்,

அவர்களின் உரிமைகள் பல மறுக்கப்பட்டே வருகின்றன. அதற்கு, பல காரணிகள் உள்ளன. அதனைச் செயற்படுத்துவது தொடர்பில், பொதுமக்களுக்கு போதிய அறிவு இல்லை. அத்துடன், அதற்கேற்ற குழலான்று உருவாக்கப்படவில்லை. குழல் தற்போது சுற்றுளவேணும் உருவாகி வருகின்ற போதிலும், சட்டதிட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் நிறுவனங்கள் மற்றும் நபர்கள், அந்த சட்டதிட்டங்கள் தொடர்பில், போதிய அறிவினைக் கொண்டிருப்பதில்லை.

மக்கள் சனத்தொகை தொடர்பில்
 கவனிக்காமலேயே, எந்தவாரு ஜனநாயக நாட்டிலும்,
 அடிப்படை உரிமைகள் உறுதி செய்யப்படுகின்றன.
 உலகில், பெருமளவான நாடுகள், பெண்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பு வருகின்றன.

ஜக்கிய நாடுகள் சபையானது, 1979இும் ஆண்டில் நிறைவேற்றி, 1981இும் ஆண்டு முதல் நடைமுறைப்படுத்திய பெண்களுக்கு எதிரான பகைமைக்கு எதிரான ஒப்பந்தத்தில், இலங்கையும் கைச்சாத்திட்டது. இது, 1993இும் ஆண்டு பெண்களின் கொள்கைகளில் உள்ளடக்கப்பட்டது. 2005இும் ஆண்டில், பெண்களுக்கான விசேட சட்டமூலமொன்றும் (குடும்ப வன்முறைகளைத் தல) தடுத் திறைவேற்றப்பட்டது. இருப்பினும், இவற்றில் எவையும், நடைமுறையில் இல்லை. இவை தொடர்பில் அவதானம் செலத்தப்படாமல் இருந்தால், அவை தானாகவே இரத்தாகிவிடும். உலகில் பல நாடுகளில், பெண்களின் உரிமைகள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மிலிட்டரி நிர்வாகத்தைக் கொண்ட பாகிஸ்தானில் கூட, உள்ளுராட்சி மன்றங்களில், பெண்களின் பங்களிப்பு அதிகமாகவே காணப்படுகின்றது.

இந்தியாவின் வளர்ச்சிக்கு காரணமென்னவென்று தெரியுமா? அதற்குக் காரணம் பெண்களேயாவர். அவர்கள், அரசியலமைப்புத் திட்டத்தை மாற்றியமைத்தனர். இந்தியாவின் பஞ்சாயத்து நிர்வாக முறையில், பெண்களின் பங்களிப்பை சதவீதமாக்கினாற். இந்தியாவில், 1.3 மில்லியன் பெண்களின் பங்களிப்பு, அரசியலில் காணப்படுகின்றது. இந்திய உள்ளாட்சி மன்றத்தில், பெண்களின் பங்களிப்பு அதிகமாகக் காணப்படுவதால், தங்களுடைய பிரதேசங்களுக்குக் கிடைக்கும் நிதியைக் கொண்டு, சமூகத்துக்கு ஏற்படுத்தைான், பின்னாக்களுக்கு ஏற்படுத்தைாக, மக்கள் நல்வாழ்க்கைக்கு ஏற்படுத்தைான மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

எமது நாட்டுப் பிரஜைகள் சங்கங்களில், பெண்களே தலைமை தாங்குகின்றனர். கிராமிக மக்கள் மத்தியில், பெண்களின் பங்களிப்பு அதிகமாகவே காணப்படுகின்றது. 1984இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வொன்றின் அடிப்படையில், பிரஜைகள் சங்கங்களில், பெண்களின் பங்களிப்பு 98 சதவீதமாகக் காணப்படுகின்றது. சமூக, கலாசார, அரசியல் காரணங்களின் அடிப்படையில், பல்வேறு பிரச்சினைகள் தோன்றியுள்ள போதிலும், இலங்கைப் பிரஜைகளின் தலைமைத்துவம், உலகப் பிரஜைகள் தலைமைத்துவத்துக்கு சமமானதாகவே இருக்கின்றது. அவர்களுக்கு, சிறு உந்துப்படுத்தல் மாத்திரமே அவசியமாக இருக்கின்றது.

தீர்மானங்களை எடுக்கும் நிலைமையில், பெண்களின் நிலைமை காணப்படல் வேண்டும். அந்த நிலைமைக்கு, பெண்களைக் கொண்டுவருவதற்கான வேலைத்திட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்படல் வேண்டும். அவை, செயல்முறையில் காணப்படவும் வேண்டும்.

பெண்கள் மற்றும் ஆண் வர்க்கத்தினரைப் போன்று, உயிரியல் விஞ்ஞானத்திலும், அவர்கள் பெற்றிருக்கும் மாற்றத்தைப் போன்று, அவர்களுடைய அனுபவங்களும் மிகவும் வித்தியாசமானவை. அதனால், தீர்மானம் எடுக்கும் நிலையில் அவர்கள் இருக்கும் போது, அது, மிகவும் நல்ல பிரதிபலனையே கொடுக்கும்.

முடிவுகளை	எடுக்கும்	இடத்தில்
பெண்கள் இருக்கும் போது, பொருளாதார ரீதியிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படும் என, நோர்வே, தென்னாபிரிக்கா, சுவீடன், பின்லாந்து போன்ற நாடுகள், ஆதாரங்களுடன் நிருபித்துள்ளன. இலங்கை முன் இருக்கும், ஜனநாயகத்தை நிலைநியுத்தல், நிலையான சமாதானம், பொருளாதார மற்றும் சமூகப் பிரச்சினைகள் போன்றவற்றுக்கு, அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு இருந்தால் மாத்திரமே, இறுதித் தீர்வு கிட்டும்.		

அதற்காக, ஜனநாயக நாட்டில், தேர்தலொன்றை நடத்துவதற்கான வேட்பு மனுக்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் போது, பெண்களுக்கு 40 சதவீத பங்களிப்பை வழங்க வேண்டும். சுயவிருப்பின் பேரில், அரசியலில் 94 சதவீத பெண்களின் பங்களிப்பு கொண்ட நாடுகளில், தீர்மானத் எடுக்கும் நிலைமையில், 30 சதவீதத்தைப் பெண்களே கொண்டுள்ளனதுதான், சமூகத்துடன் இணைந்த, பிள்ளைகள் தொடர்பில் கவனிக்கும், பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான பங்களிப்பு, சரியான தீர்மானங்களை எடுக்கும் நாடுகளாகவே காணப்படுகின்றன.

உள்ளுராட்சி மன்றங்களுக்கான பெண்களின் பங்களிப்பு	40 .	சதவீதமென
உறுயாகியுள்ளது.	இருப்பினும்,	உள்ளுராட்சிமன்ற திருத்தச் சட்டமானது,

வேட்புமனுக்களில் பெண்களின்

பங்களிப்பு 25 சதவீதமாகக் காணப்பட வெண்டும் என்றே, குறிப்பிட்டுள்ளது.

அரசியலில், நிறைவேற்று அதிகாரசபைக்கு 10 சதவீதப் பெண்களின் பங்களிப்பு மற்றும் ஏனைய குழுக்களுக்கு 20 சதவீதப் பெண்களின் பங்களிப்பு என்பன உள்ளடக்கப்பட்டு, செயற்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளமையானது, மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும். இருப்பினும், எதிர்காலத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பு 40 சதவீதமாக அதிகரிக்கப்படும் என்று உறுதியாகக் கூறிவிட முழும்னுறான உறுதிப்படுத்தலொன்று, அத்தியாவசியமாகும்.

பிரஜெத் தலைமைத்துவங்கள் காணப்பட்டனும், பெண்களால் தனிமையில் முன்னால் வர முடியாத நிலைமை காணப்படுகின்றது. அதற்கான சந்தர்ப்பங்களும் வழங்கப்படுவதில்லை. பெண்கள், ஒன்றிணைந்தே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இலங்கைப் பெண்களை, தலைமைத்துவப் பதவிகளில் அமரச் செய்வதற்காக, வாக்குகளை ஏன் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற காரணத்தை, சமூகமயப்படுத்த வேண்டும். அரச மற்றும் அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் ஒன்றிணைந்து, கையேடு விழிப்புணர்வு, கருத்தரங்குகளை நடத்தி, பெண்களை அரசியல் களத்துக்கு கொண்டுவருவதற்காக முயற்சிகளை முன்னெடுக்க வேண்டும். அவ்வாறில்லாவிடன், இலங்கைப் பெண்கள், தங்களது குறிக்கோளை நோக்கிப் பயனிக்க முடியாது.

தெற்காசிய அரசியலில், அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு குறைந்த நாடு, இலங்கையாகும். கல்வியறிவைப் பொருத்தமட்டில், இலங்கைப் பெண்கள், மிகவும் உயர் மட்டத்திலேயே காணப்படுகின்றனர். உலகில் அனைத்து நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப்

பார்க்குமிடத்து, அந்நாடுகளில் பெண்களுக்கு கிடைக்கும் உரிமைகள், இலங்கைப் பெண்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை என்பது வெளிப்படையான உண்மையாகும்.

ஜனநாயகத்தை நிறைவேற்றவோ அல்லது பொது வாக்கெடுப்பு முறையின் ஊடாகவோ, அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பை 30 சதவீதமாக மாற்ற, நடவடிக்கை எடுக்கப்படல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதன் ஊடாகவே, நாட்டுக்குத் தேவையான சரியான தீர்மானங்களை எடுக்க முடியும். அரசியலுக்குப் பிரவேசிப்பதற்கான தடைகள், பெண்களுக்கு ஏராளமுண்டு. 1936 முதற்கொண்டு, பெண்களை அரசியலில் பங்குபற்ற வைப்பதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. அப்போது, 4 சதவீதமாகவே, அந்தப் பங்களிப்பு காணப்பட்டது. ஆனால் இன்று, 5 சதவீதமாகவே அப்பங்களிப்பு காணப்படுகிறது. ஆசியாவில், வேறு நாடுகளில், 33 சதவீதப் பங்களிப்பு பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், அவர்கள் எம்மைவிட, கல்வியறிவில் வீழ்ச்சியடைந்தவர்களே. அவ்வாறிருக்கையில், எங்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது?

களனி பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் விஞ்ஞானக் கல்விப் பிரிவின் பேராசிரியர் பிரேமா பொட்டிமெனிக்கே, இலங்கை அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு தொடர்பில், இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“இலங்கை மக்கள் தொகையில், 52 சதவீதமானோர் பெண்களாவர். மக்கள் தொகையில் சம அந்தஸ்தைப் பெற்ற போதிலும், அரசியலில் அவ்வாறானதொரு நிலைமை காணப்படாமை வருத்தத்துக்குரியதே. மக்கள் தொகையில் சமத்தவத்தைப் பெற்றாலும், பெண்களுக்குத் தேவை,

சம இடமல்ல. உரிய இடமே பெண்களுக்குத் தேவை. இலங்கை அரசியல், “ஓமுக்கநெறியற்று” நிலைமையிலேயே காணப்படுகின்றது. இவ்வாறானதொரு நிலைமையிலேயே, அதில் பங்குகொள்வதில், பெண்கள் பின்னடைகின்றனர். இந்தத் தட்டையைப் போக்கி, கெளரவமானதொரு அரசியலுக்குள் வர, அரசியல் நடவடிக்கைகளில் பங்குகொள்வதற்காக நிலைமையை உருவாக்க வேண்டியது, உரிய அதிகாரிகளினதும் ஆண்களினதும் கடமையாகும்.

இலங்கைப் பெண், தயாக, சகோதரியாக, மகளாக பல்வேறு கெளரவக் கதாபாத்திரங்களைக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள், வீட்டுக்குள் முடங்கியிருக்கக்கூடிய பெண்ணல்ல. குடும்பப் பொறுப்பு அதிகமாக உள்ளது. சமூக மற்றும் தொழில் ரீதியிலான பொறுப்புகளும் அவளுக்கு அதிகம். இந்நிலைமையிலேயே, அரசியலில் ஈடுபட அவள் தகுதியற்றவள் என்ற தோற்றப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளாள். இருப்பினும் இன்று, தொழிற்றுறைகளின் உயர் பதவிகளை பெண்களே வகிக்கின்றனர். சரியான தீர்மானங்களை எடுத்து, பொருளாதார, சமூக, கலாசாரத்துக்கு, அவர்களால் பாரியதொரு பங்களிப்பு நல்கப்படுகிறது.

இதனால், இலங்கைப் பெண்கள், அரசியலுக்குள் பிரவேசிப்பதற்கான குழலை உருவாக்கிக் கொடுக்க வேண்டும். உள்ளாட்சி மன்றங்களில் 40 சதவீதமான பெண்களின் பங்களிப்பு காணப்படுகின்ற போது, அது 25 சதவீதத்துக்கு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளமை வருத்தத்துக்குரியதாகும். சரியாயின், 50 சதவீதமான பங்களிப்பு காணப்படல் வேண்டும். குறைந்தது, 40 சதவீதமாயினும் வழங்கப்படல் வேண்டும். அதனை, சட்டபூர்வமாகவும் வழங்க வேண்டும்.

இலங்கைப் பெண்கள், உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது போன்ற, தீர்மானங்களை எடுக்கும் உயர் பதவிகளுக்கு வர வேண்டும். அதற்காக, உலக ஒப்பந்தங்கள் பலவும் கைச்சாத்திடப்பட்டுள்ளன. கலாசாரத்தை முன்னோக்கி கொண்டுசெல்வது மாத்திரமன்றி, நாட்டை நடத்திச் செல்பவர்களாகவும் அவர்கள் நியமிக்கப்படல் வேண்டும். அதற்குத் தேவையான சட்டத் திருத்தங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஆய்வுகள்

மற்றும்
 கண்டுபிடிப்புகள் மூலம், இவ்வுலகம் கண்டுபிடித்த ஒரு விடயம் உள்ளது. அந்தத் தீர்மானத் தெயில், பல நாடுகள் அறிந்துள்ளன. ஆனால், எது பிரஜைகள் அறிந்துகொள்வதற்காகவும் தீர்மானங்களை எடுக்கும் பொறுப்புமிக்கவர்களுக்காகவும் அதனை இங்கு நினைவுபடுத்துவது முக்கியமாகும். உலகில், தீர்மானங்களை எடுக்கும் எந்தவொரு இடத்திலும், 33 சதவீதப் பெண்களின் பங்களிப்பும் 33 சதவீத ஆண்களின் பங்களிப்பும் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறில்லாவிட்டின், எந்தத் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டிரும், அது மத்தியஸ்தமாகவோ சாதாரணமாகவோ அல்லது சமுகத்துக்கு இணைந்ததாகவோ காணப்படாது. அவ்வாறாயின், இலங்கை அரசியலில், பெண்களின் பங்களிப்புடன் இந்நாட்டை அபிவிருத்தி நோக்கி கொண்டுசெல்வது, எம் அனைவரதும் பொறுப்பாகும்.”

101.0% of the total

101.0%

101.0% of the total

101.0%

101.0%

101.0%

101.0% of the total

225

சென்றோம்புக்காலி

196

குதியப்பட்டாய்

29

பொருள்

நிலி

புரவுக்காலி

குதியந்திரங்காலி

குதியந்திரங்காலி

குதியந்திரங்காலி

Infromesent -

குதியந்திரங்காலி

நிலி, நிலி

குதியந்திரங்காலி குதியந்திரங்காலி

✓

“Any woman who understands the problems of running a home will be nearer to understanding the problems of running a country.”

Margaret Thatcher (Former British Prime Minister)

ශ්‍රී ලංකා කළුණ වැඩා ආයතනයෙහේ පොදු
බ්‍රිතාන්ත ටැංක්‍රො සි මෘත්‍යුම්බනින් රෘම්පිතානුම
Federation of Sri Lankan Local Government Authorities

